RIMESCU plînge de bucurie

Cîți dintre jucătorii lumii au înscris FRANȚEI 15 puncte ?

Foto: Aurel NEAGU

SPORT
DECEMBRIE 1968
23

ROMÂNIA-FRANȚA 15-14

O VICTORIE CARE AR TREBUI SĂ AIBĂ URMĂRI

1

2

3

Așadar, precum lăsasem să se întrevadă și în avancronica întîlnirii, micul David l-a învins pe uriașul Goliath. Și aceasta mai ales deoarece «oștile» sale au făcut — ca de fiecare dată cînd luptă cu un adversar de elită — adevărate minuni de vitejie. Ele poartă în sine — au dovedit-o—pecetea unor trăsături morale cu totul deosebite, o tărie de caracter, o ambiție, o dăruire absolută care, toate la un loc, te fac să uiți superioritatea partenerului, te ajută să-l înfrunți și, în cele din urmă, să-l înfrîngi. Cinste unor asemenea luptători!

Cum au obținut rugbiștii români succesul?

Mai întîi — avînd în vedere rutina excepțională a francezilor — prin organizarea perfectă a defensivei, printr-o rapidă circulație și grupare a jucătorilor în spatele purtătorului de balon. Acesta a fost esențialul. Au urmat apoi cîteva contraatacuri incisive și... Irimescu, cu extraordinara sa lovitură de picior! Exagerîndu-se, desigur, puțin lucrurile, s-ar putea spune că «Jiri» a învins el singur echipa Franței. (Toate cele 15 puncte ale XV-ului român poartă semnătura sa).

Succesul nostru este cu atît mai notabil, cu cît el a fost obținut în fața unei echipe excelente, care a atacat foarte mult pentru a întoarce rezultatul în favoarea ei. Finalmente «cocoșii» au trebuit însă să cedeze și să se recunoască învinși de o foarte bună formație românească. Fără îndoială, am fi preferat să-i vedem pe români atacînd, înfine, cu mai mult curaj. E cazul s-o facă. Să construiască un rugbi ofensiv, să desvolte acțiunile cu mai multă luciditate. Rugbiștii noștri trebuie să fie conștienți că ei pot mai mult și mai bine. Trebuie numai să îndrăznească. Am adăuga noi să fie lăsați să riște (orice atac e în fond un risc) și atunci victoriile noastre vor cuprinde și mai multă strălucire.

Acum, la o săptămînă după marele succes asupra rugbiului francez, capul trebuie să ne fie foarte limpede. Trebuie deci neapărat să vedem mai departe de această victorie și să precizăm că ea are cu adevărat o mare valoare doar dacă va fi întărită de cîteva acțiuni ferme de consolidare a bolonului oval în România. Ne gîndim la:

a) organizarea mai judicioasă a competițiilor pentru cei mai tineri rugbiști-juniorii, astăzi încă atît de neglijați. Trebuie neapărat să se facă ceva astfel ca ei să poată juca continuu, într-un cadru oficial;

b) încurajarea substanțială a rugbiului din provincie, care ar trebui să devină principala sursă de cadre. E vorba în primul rînd de asigurarea unor condiții materiale mai bune (antrenori, terenuri, echipament etc);

c) alcătuirea unui calendar competițional internațional consistent, mult mai bogat decît cel quasiinexistent de pînă acum. Rugbiștii noștri au dovedit că merită din plin mai multă atenție și încredere în acest sens și, totodată, că progresul jocului lor nu poate veni decît pe această cale. Ce ar fi să forțăm acum cu toate mijloacele participarea noastră la cea mai importantă competiție continentală, Turneul celor 5 națiuni, la care actualmente participă doar reprezentativele britanice și cea franceză? De ce n-ar lua parte la întrecere și o echipă românească? Prin valoare, ea și-a cîștigat acest drept!

D. CALLIMACHI

În fotografii:

1) Valeriu Irimescu *va reuși o nouă transformare spectaculoasă pentru echipa României.*

2) Benoît Dauga *a fost cel mai... tare la tușă.*

3) Jo Maso, *considerat unul dintre cei mai buni centri din lume, va pasa coechipierului său* **Dauga** *în momentul în care* **Wusek** *îl placheazǎ.*

Foto: I. MIHĂICĂ

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr.23 (238)
ANUL XXI
DECEMBRIE
1968

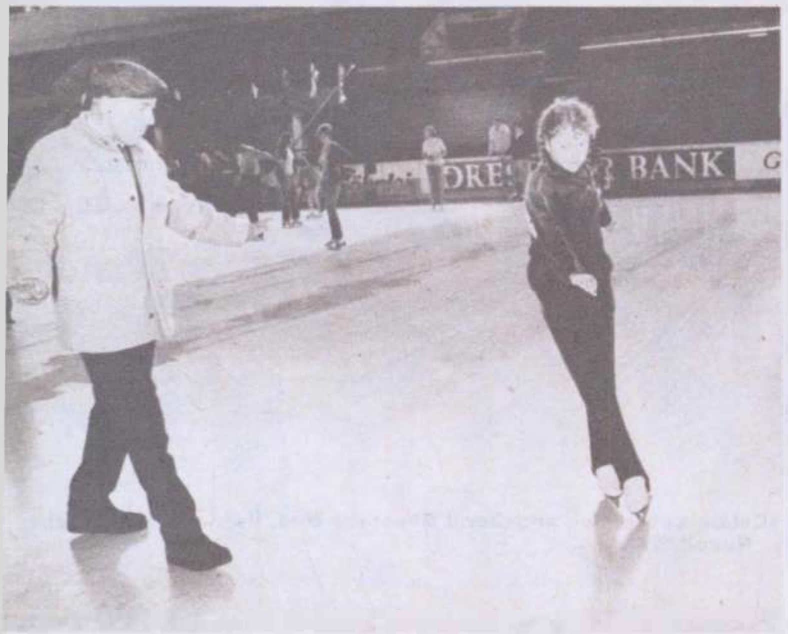
Colegiul de redacție: **Matei ASLAN** (Matty), **Dimitrie CALLIMACHI** (redactor responsabil), **Ioan CHIRILĂ**, **Nicolae MĂRĂȘESCU**, **Nicolae NEDEF**, **Angelo NICULESCU**, **Paul OCHIALBI**, **Paul ROMOȘAN**, **Rodica ȘICLOVAN**.
Prezentarea grafică: **Mircea PATRICHI**. Tehnoredactor: **Gh. DEDIU**.
Corector: **Gh. RANETTI**. Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic **«Casa Scînteii»**.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni—15 lei; 6 luni—30 de lei; 1 an—60 de lei.

43 806

IARNĂ SPORTIVĂ

ÎNAINTEA UNOR MARI EXAMENE

În zilele care au mai rămas pînă la sfîrșitul anului consemnăm pentru patinajul artistic european două mari evenimente: concursul internațional de la Moscova, programat între 15—17 decembrie și concursul internațional de la București, cu startul la 27 decembrie.

Ambele concursuri se înscriu în suita competițiilor pregătitoare a campionatelor europene și mondiale și faptul conferă acestor două mari reuniuni un plus de interes pentru întreaga suflare a patinajului artistic mondial.

La concursul internațional de la Moscova vor fi prezente, săptămîna viitoare, și două reprezentante ale patinajului artistic românesc. Este vorba de campioana României — Elena Moiș, ca și de micuța Beatrice Huștiu, patinatoarea care a cules un frumos buchet de aplauze la J.O. de la Grenoble. Evoluția acestor două sportive la concursurile de la Moscova și București este așteptată cu un legitim interes. Elena Moiș și-a desăvîrșit pregătirea anul acesta la Füssen (R.F. a Germaniei), sub îndrumarea antrenorului Hoffer, iar Beatrice Huștiu la Garmisch Partenkirchen, unde a primit asistența cunoscutului specialist Erich Zeller.

Iat-o în ilustrația noastră pe Beatrice Huștiu în timpul antrenamentului pe gheața patinoarului acoperit din Garmisch Partenkirchen, supravegheată îndeaproape de Erich Zeller.

MODIFICĂRI ÎN COMPONENȚA ECHIPELOR DE BOB

Lipsa zăpezii nu a permis boberilor noștri să înceapă coborîrile de antrenament în condițiile cele mai propice și totuși antrenamentele lor, cu boburile, au ajuns într-un stadiu destul de avansat. Bobul cu roțile, împins pe o pistă de asfalt, oferă sportivilor posibilitatea să-și desăvîrșească tehnica startului, cu toate implicațiile ei: viteza de reacție, demarajul, forța de împingere, săritul în bob etc. etc. De la un antrenament cu bobul pe... uscat vă oferim alăturat o imagine edificatoare. După numai cîțiva pași, conducătorul bobului, maestrul sportului Ion Panțîru, își va ocupa locul la «fisele».

De la acest sport, al celor curajoși, care în ultimii ani ne-a adus atîtea satisfacții, vă oferim acum cîteva amănunte. Față de anul trecut, lotul boberilor noștri a fost simțitor remaniat. În afara lui Ion Panțîru, Ion Pușcaș și Nicolae Neagoe, în rest, numele celorlalți selecționați sînt parțial sau total necunoscute. Ion Niculescu (provenit de la lotul de tineret), Ion Pătrașcu, Dumitru Focșăneanu, Dumitru Pascu, Raimond Țancov — sînt noii componenți ai echipajelor de bob de 2 și 4 persoane care se vor alinia peste numai cîteva săptămîni la starturile campionatelor europene și mondiale.

După cum v-ați putut da seama, ultimele nume citate nu spun, într-adevăr, mai nimic. După părerea antrenorului Hariton Pașovschi ele vor reuși să se impună, întrucît sînt purtate de oameni care întrunesc toate calitățile unor boberi de clasă.

SPRE REDRESAREA HOCHEIULUI

Prima întîlnire internațională a reprezentativei noastre de hochei a coincis cu un insucces. De fapt, un rezultat de egalitate, dar ținînd seama de compania în care acesta a fost realizat (naționala Bulgariei) respectivul meci nul este sinonim cu o înfrîngere.

În fața acestei situații, desigur că mulți simpatizanți ai hocheiului s-au alarmat, nu fără motiv. Actuala stare de lucruri o considerăm însă ca pe o etapă firească (față de slabul interes cu care a fost privit schimbul de mîine al hocheiului nostru), pe care sperăm să o depășim cît mai grabnic.

Reprezentativa noastră de hochei a fost, în mod fortuit, întinerită. Mulți dintre foștii hocheiști s-au... pensionat. În rîndurile reprezentativei îi găsim acum pe Mihai Stoiculescu, Dumitru Iordan, Ion Ioniță, Florea și Petre Zgîncă, Gh. Huțan, jucători încă neexperimentați, cu care va trebui să se muncească intens în vederea aducerii lor la un stadiu de pregătire corespunzător celorlalți hocheiști rămași pe... poziție, în prima garnitură (frații Szabo, Varga, Pană, Calamar, Biro etc.).

Avem toată încrederea că hocheiul nostru va păși în curînd pe un alt drum, mai bun. Și această încredere ne-o dă faptul că de pregătirea selecționaților se ocupă în prezent fostul internațional Ștefan Ionescu (devenit acum antrenor), avînd un sprijin prețios în persoana antrenorului cehoslovac Vieceslav Novacek. De pregătirea portarilor continuă să se ocupe Ion Tiron.

Redresarea hocheiului românesc se impune, cu atît mai mult cu cît în anul 1970 ne revine cinstea de a găzdui jocurile grupei B a campionatului mondial.

*

La un interval de numai o săptămînă de la întîlnirea cu naționala Bulgariei, hocheiștii noștri au și reușit să ne ofere o primă și nesperată reabilitare, dispunînd cu 4—3 de redutabila reprezentativă a Poloniei. Acest succes am dori să reprezinte doar începutul unei suite de comportări meritorii pe drumul redresării hocheiului nostru.

Două aspecte de la un antrenament al lotului nostru de hochei. Un dribling cu îngreuiere. Sportivii aleargă pe gheață, trăgînd după ei pe cei trei antrenori: Șt. Ionescu, I. Tiron și Vieceslav Novacek. Și aspect, de la un joc de antrenament — atac la poartă.

din enciclopedia sportului clujean

Pagini de Horia CRISTEA

Sus, pe «Cetățuia» Clujului, antrenorul Gheorghe Biro, Ileana Silai și soțul ei. (Foto: Rudolf Wagner).

ILEANA de argint

Ileana Silai, medaliată cu argint la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, este din nou acasă. Este mîndră de Clujul ei, iar Clujul e mîndru de Ileana sa. Această mîndrie născută din frumoasa-i performanță este ca un burete care șterge. Un burete care șterge din sufletul ei supărările. Supărările avute văzîndu-se înconjurată atîta vreme, chiar în Cluj, de neîncredere. Cei care trebuiau s-o entuziasmeze, să-i sporească încrederea în forțele ei, în valoarea ei, au ignorat-o sau au privit-o sceptic și plictisiți: că le dă bătaie de cap, că le crează răspundere în cazul unui eșec. Am fost de cîteva ori la Cluj. Antrenorul ei, Gheorghe Biro, m-a întîmpinat de fiecare dată: **«Mulțumim revistei «Sport» că ne încurajează. Reportajele despre noi ne dau certitudinea că lucrăm bine. Foarte mult contează asta!»** Am văzut-o pe Ileana Silai la aeroportul Băneasa. Avea medalia de argint, dar nu sărea într-un picior de bucurie. **«Nu sînt o mofturoasă! M-a supărat optica prin care m-au privit unii specialiști. M-au considerat bătrînă și parcă le citeam în ochi că și-au călcat pe inimă trimițîndu-mă pe platoul mexican. La vîrsta mea, mărturisesc, spre regretul meu, am o experiență de junioară. Dacă aș fi beneficiat de un calendar internațional bogat, de participări unde să lupt cot la cot pentru victorie alături de cele mai bune alergătoare pe 800 de metri, aș fi reușit un sprint de aur. Dar atît eu cît și antrenorul meu nici nu le cunoșteam pe viitoarele mele adversare, cu excepția olandezei Gommers. Așa că am participat la spectacolul de gală fără nici o repetiție. Sper ca la Jocurile Olimpice de la München, cînd voi avea 31 de ani, să-mi iau revanșa. Pînă atunci, voi lupta să fiu prima alergătoare sub două minute pe 800 de metri. O reușită în aceste direcții nu aș considera-o senzațională. Calificativul de senzațional după o performanță mare, în loc să stimuleze, inhibă pe sportiv. Îl face să se mire și el de ceea ce a fost în stare, cînd normal ar fi să nu se mire, ci să considere rezultatul său ca ceva firesc, ca o consecință a seriozității cu care s-a pregătit».**

Dacă va fi consecventă principiilor sale, convingerilor sale, Ileana va reuși, iar Clujul va avea o Ileană de aur.

Să avem curaj, să sperăm...

Pro patria e

Inscripția «Pro patria est ludere dum videmur» («Se pare că ne jucăm, însă ne pregătim pentru a servi patria») întîmpină de peste trei decenii pe toți acei care pătrund în parcul sportiv clujean de pe malul Someșului, durat de marele savant și vizionar dr. Iuliu Hațieganu, pentru generațiile tinere.

În 1940 dr. Iuliu Hațieganu, decanul facultății de medicină din Cluj, scria (redăm spicuiri): *«S-a creat în amintirea micului și bunului meu fiu, Tuțu, copil bun și cuminte, care, la vîrsta de 10 ani, a părăsit această lume, pămîntul țării, pe care l-a iubit cu toată îngereasca putere a sufletului său... Mînat de o gîndire a marelui filozof Maeterlink: «Omagiul cel mai mare adus copiilor noștri dispăruți este de a face pentru copiii altora, tot ce am fi făcut pentru al nostru», din anul 1928, anul morții lui Tuțu, am sacrificat timp, suflet, bani, pentru educația tineretului... Pentru a reuși în educație, prima condiție este de a crea un loc unde tineretul să se întîlnească cu plăcere pentru a trăi marile învățături... Știind că apropierea de tineret este mai ușoară prin porțile fizicului, am crezut necesară înființarea unui parc sportiv... Locul l-am găsit în plimbările mele pe malul Someșului. Cel mai potrivit loc, cu apă, cu aer, cu soare, cu arbori, o adevărată grădină olimpică în miniatură... În anul 1931 am început lucrările cu buget modest, cu forțe mici și astfel, an de an, cu cele mai mari economii și cu ajutorul multor instituții și al cîtorva conducători ai vieții de stat, am reușit să construiesc cel mai frumos și cel mai armonic parc sportiv din Sud-Estul Europei. El se întinde pe aproape 30 hectare, între cele două ramuri ale Someșului... Parcul sportiv cuprinde terene multiple pentru toate sporturile, jocurile și exercițiile fizice. Afară de aceste terene, are și bibliotecă... Parcul*

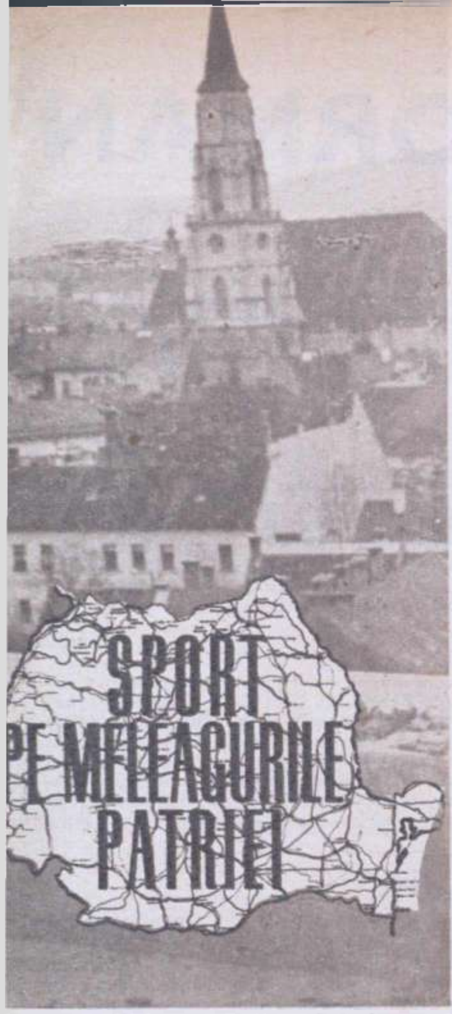
„ALFABETUL"

Clujul e un organism cu o polivalență sportivă impresionantă, comparativ cu celelalte orașe din țară, exceptînd — normal — Capitala. Credem că universalitatea în materie a Clujului ar fi în stare să pledeze în favoarea unor întîlniri tradiționale între cele două cetăți, de pe malurile Dîmboviței și cele ale Someșului.

Și, acum, să trecem la «alfabet» (cerîndu-vă, stimați cititori, scuze pentru relatările în goana calului și, din cauza asta, unele omisiuni).

ATLETISM

Sport de tradiție. Din pleiada trecută: Pompiliu Stoichițescu, Ion Moina, Ilarie Mădgaș, Aurel Palade-Ursu, Gabriel Georgescu, Ana Beșuan ș.m.a. Din pleiada prezentă: mulți, în frunte cu Ileana Silai, Andrei Sepci, Kurt Socol, Francisc Gedeon, Adalbert Darvaș. Aceștia se gîndesc cu toată seriozitatea la Munchen. Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, prin rezultatele frumoase obținute de România, îi stimulează în pregătire. Și pe alți atleți clujeni, cu toate că condițiile actuale nu ar justifica un prea mare optimism (insuficient atașament din partea copiilor și tineretului față de atletism; lipsa unei săli omologate pentru atletism în timpul iernii; numărul foarte mic de atleți de performanță din numărul foarte mare de studenți din Cluj etc.). Consiliul județean pentru educație fizică și sport, în colaborare cu organele locale ale Ministerului Învățămîntului, U.T.C. și C.G.S., ar trebui să întreprindă, de urgență, acțiuni concrete în direcția întăririi atletismului pe meleagurile clujene. Talente există, dar imperfecțiunile pe tărîm organizatoric, în primul rînd, împiedică depistarea și pregătirea lor pe un front larg, în mod curgător, fără transpirație și gîfîială: «Uf! Ce ne facem? Bate la poartă Olimpiada!», Din păcate, meritele C.J.E.F.S. Cluj în frumoasa ispravă a Ilenei Silai la Ciudad de Mexico ar cam trebui căutate cu microscopul, chiar dacă după război mulți viteji se arată!

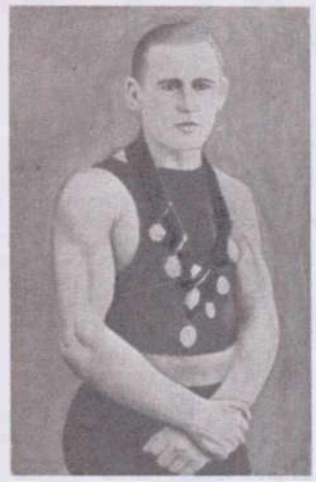

PRIMUL CLUJEAN MEDALIAT OLIMPIC

Fotografia alăturată vi-l înfățișează pe Ștefan Somody, clujean, care în urmă cu șase decenii, la Jocurile Olimpice de la Londra din 1908, a cucerit medalia de bronz la săritura în înălțime cu elan. (Performanța sa — 1,885 m — a avut-o și medaliatul cu argint, englezul Con Leahy. Medalia de aur a fost atribuită nord-americanului Harry Porter — 1,90 m). Se spune prin Cluj că stilul folosit de Ștefan Somody ar fi fost o anticipație a aceluia cu care Dick Fosbury a devenit campion olimpic la Ciudad de Mexico — «delfin».

Veteranul boxului românesc VIRGIL SALVANU

În enciclopedia sportului clujean, arhitectul Virgil Salvanu e la loc de cinste, fiind veteranul boxului de valoare din România. În 1919 (s-a născut la 4 octombrie 1891, în comuna Ceaba din județul Cluj; contactul cu exercițiul fizic și cu sportul — atletismul, gimnastica, boxul, fotbalul, lupte greco-romane — l-a luat pe vremea cînd era elev în cursul superior la liceul din Gherla iar performer a devenit în anii studenției), pe stadionul Percing din Paris, la Jocurile armatelor aliate (26 de națiuni participante), în prezența a peste 60 000 de spectatori, a urcat pe treapta de bronz a podiumului de box. Valoarea sa a făcut să fie înălțat tricolorul României într-o competiție polisportivă grandioasă, închinată victoriei în primul război mondial asupra armatelor germane. (Recent arhitectul Virgil Salvanu a primit o scrisoare din partea generalului în rezervă Teodor Radu, cu care nu s-a mai văzut de cinci decenii și care, în 1919, la Paris, fusese component al echipei hipice a României. Îi scria că-și amintește și acum de dreapta lui formidabilă de atunci. Arhitectul Salvanu mai are doi ani pînă la octogenarat, dar și acum dreapta îi e formidabilă. Am simțit cînd am dat mîna cu dînsul, mi-a confirmat-o aruncarea greutății dincolo de 8 metri pe care a reușit-o arhitectul anul trecut, cu prilejul unui concurs atletic rezervat sportivilor bătrîni din Cluj).

«Am un fecior. Tot Virgil și tot arhitect. Și soția lui e arhitectă. Dar nu face sport. A crescut în seră, nu ca noi, printre mărăcini!»

În fotografii: Virgil Salvanu și medaliile sale de boxer; lotul echipei de fotbal a asociației «Petru Maior» (1912); rîndul de sus, de la stînga: dr. Bojin, ing. Pompei Gherman, prof. univ. Iosif-Victor Vlad, prof. univ. Vasile Zbegan, ing. Romulus Rimbaș, dr. Lăpădatu, dr. Teofil Morar — fost recordman al României la aruncarea greutății, 12,44 m, ing. Septimiu Smigheiachi, dr. Eugen Hossu, ing. Bocanici, dr. Aurel Leocuța, ing. Grelescu, dr. Sălăjanu, ziaristul Molin; rîndul din mijloc: dr. Morar, arh. Virgil Salvanu, arh. Adrian Suciu, ing. Ciurcanu, dr. Boilu, ing. Mihai Lovici, ing. Mihai Tripa, ing. Carol Pfeil; așezați ing. Aeneas Grapini, prof. Ungureanu.

udere dum videmur

sportiv nu servește spectacolismului, ci este școala adevăratei educații fizice. Nu este un stadion unde 22 fac sport și 22 000 privesc, ci vreo să inverseze aceste cifre, ca 22 000 să facă exerciții și 22 inși să privească... Adevărata educație fizică prin dezvoltarea armonioasă a vigoarei fizice și psihice, prin augmentarea rezistenței și capacității de muncă urmărește ameliorarea sănătății publice și sporirea puterii de muncă a nației... Parcul sportiv din Cluj este o realizare românească — care vă rămîne ca un monument al muncii și gîndirii românești... În anul 1938 am scris despre acest parc, făcut în amintirea scumpului meu fiu Tuțu, următoarele: «Sînt și în alte țări parcuri sportive mai pompoase, cu stadioane de marmoră, însă ce poate fi mai frumos decît un parc sportiv cu arbori, cu apă curgătoare, cu izvoare, cu peluze, cu terenuri, cu aer, cu soare — iată de ce eu consider «Parcul Sportiv» din Cluj ca cel mai frumos parc sportiv din lume».

Dr. Ion Arnăut, care, devenind discipol al dr. Iuliu Hațieganu, a renunțat la meseria de avocat și s-a dedicat aceleia de antrenor (a crescut aproape 20 de maeștri ai sportului în atletism), ne-a declarat: «Ce-o fost în stare să facă dr. Iuliu Hațieganu — acest grandios parc, noi nu sîntem în stare să întreținem. Cer senin — praf, plouă — noroi. Păcat că administrația parcului nu ocrotește acest bun al nostru, nemaivorbind că parcului îi mai trebuie construit un bazin de dimensiuni olimpice, conform proiectelor dr. Iuliu Hațieganu. Ar fi de dorit ca acest parc să-și recapete toaleta îngrijită de odinioară cît mai curînd, întrucît ar fi un omagiu adus creatorului său».

Cîndva, un profesor al Universității din Cluj aruncase pe una din alei un muc de țigaretă. A fost amendat pe loc...

Echipa de fotbal Petru Maior, în care Virgil Salvanu (x) a jucat pe postul de mijlocaș.

PERFORMANȚELOR CLUJENE

BASCHET

În *1953* și *1954*, fetele de la Dermata (printre care surorile Cristea, Ileana Rostaș și Ana Bereţki — componente ale naționalei) au fost campioane ale țării. În ultimii ani, rolurile s-au inversat. Echipele masculine au început să dea mai mult naționalei: Rusu, Albu, Viski, Demian, Viciu. Au fost ani cînd Clujul deținea 5 portofolii în divizia A (3m + 2f). Azi în «A» activează două echipe feminine (A.S.Armata și «U») și una masculină («U»). Baschetul traversează o perioadă de reflux, determinată și de restricțiile în sportul universitar: anularea finanțării echipelor de juniori. Refacerea terenului pierdut cade acum în sarcina Clubului sportiv școlar și a Școlii sportive, care dispun de elemente valoroase, de perspectivă. Dar mai trebuie așteptat pînă vor crește bobocii...

BOX

Școala clujeană a dat o serie de boxeri, printre care: Francisc Ambruș, Petru Ambruș, Gustav Ripca, Iosif Mihalic, Vasile Mîrza, Andrei Murg, Anton Murg, Gheorghe Chivăr, Ioan Ötvös, Vasile Roșca. În perspectivă: Gheorghe Petreanu, Nicolae Cordoș, Ladislau Mathe, Arpad Majai. Boxeri de lot sînt și Alexandru Popa și Vasile Kiss, încorporați pentru satisfacerea serviciului militar. Boxului clujean îi lipsește o sală, o sală care să fie numai pentru box, cît de mică, dar numai a sportului cu mănuși. Dacă ar avea-o, atunci... dar nu mai e nevoie să spunem ce-ar fi!

CICLISM

Relieful clujean este ideal pentru ciclism, nu însă și materialele, cu minus și la cantitate, și la calitate. Apoi, ce crește în Cluj, înflorește în altă parte. De pildă, Emil Rusu a plecat la armată și dus a fost. Și ce el, Vasile Sălăjean, cel mai bun cățărător. Ioan, fratele său, e încă în Cluj. Alte perspective: Ioan Cosma II, Ștefan Szekeli, Vasile Rusu. Dacă federația de specialitate ar sprijini mai mult acest sport olimpic, dacă ar crește numărul secțiilor de la două, la patru, cel puțin, dacă... ehe, ce s-ar mai vorbi despre cicliștii de pe dealul Feleacului!

CĂLĂRIE

O secție de călărie are Clujul. În cadrul A.S. Armata. Și un singur junior — Timiș. Și e bun Timiș, că a fost inclus în lotul național, cu cal cu tot. În perspectivă: și cantitatea calității!

FOTBAL

La anul, în Cluj vor fi jocuri de artificii, măcar în sufletele iubitorilor sportului cu balonul rotund: «U» — cea mai veche echipă de fotbal din România — își va serba o jumătate de secol de existență, iar suporterii ei îi vor căuta pe coechipierii, încă în viață, ai lui Guga — primul căpitan al echipei naționale, să le povestească cum a jucat «U» la Paris în 1923. La sărbătorirea din 1969, clujenii își vor aminti că «U» a cucerit în 1965 «Cupa României» și se vor mîndri că unsprezecele lor, deși este cel mai... bătrîn, este totuși și cel mai... tînăr. Probabil că, în ciuda instabilității sale, antrenorul Titi Teașcă va fi prezent la festivități și va spune: «Numai cu o echipă atît de tînără, «U» se poate gîndi și la cea de a doua aniversare — de o sută de ani!»

Tot la anul, în Cluj vor exista, probabil, două echipe de divizia A. C.F.R. Cluj, întărită cu experiența «bătrînilor» Petru Emil și Alexandru Vasile, va promova din divizia B, dacă incertitudinile nu vor fi mai puternice decît

„ALFABETUL“ PERFORMAN

certitudinile. In felul acesta, se pare că Clujul e decis să reediteze situația din anii cind avea trei formații în prima divizie: «U», Ferar și Dermata. Condiții există: puzderia de echipe din județ, atit de seniori cit și de juniori, 5 echipe de «C», 3 de «B», tradiție, însuflețire și suporteri în special la... București. Suporteri pe care Clujul și i-a făcut încă de pe vremea lui Guga, Sepi, Bindea, Bazil Marian, Sfera, Sepci, Dascălu, Straja, Coracu, Moina, dr. Luca, Petru Emil, Ivansuc, Marcu, Mateianu, dr. Georgescu (care i-a înscris într-un meci 3 goluri lui Voinescu).

La aniversarea de la anul, desigur clujenii își vor aminti și de conjudețenii lor — Arieșul Turda, care în 1959, i-au învins în finala «Cupei României» pe rapidiști.

GIMNASTICĂ

Sport și tradiție. Principalul animator: Albin Morariu, de multe ori campion național. Nume: Berta Corobeanu, Lili Munteanu, Olga Gölner, Magdalena Schuster, Ileana Secălici, Georgeta Hurmuzache, Rozalia Baizat și Alexandra Szilagy (ultimele patru — componente, două cite două, la Olimpiadele de la Melbourne și Roma și, respectiv, Tokio).

Declinul din ultima vreme, se pare, va fi depășit, întrucît acum gimnastica clujeană are la dispoziție o sală. Elemente de perspectivă: Irina Sărăcuț, Ofelia Alexe, Voichița Musceleanu, Vladimir Musceleanu, Radu Branea. Nu trebuie însă omis faptul că pretențiile au crescut pe plan internațional. Perfecționarea este chemată să-și spună cuvîntul nu numai la Cluj, dar și în întreaga țară unde sînt nuclee de gimnastică de performanță.

HALTERE

Sport relativ nou în Cluj. Cel mai bun (într-un fel...) produs — Fiți Balaș. Elemente de perspectivă: Spiridon Herghelegiu, Andrei Kato. C.S.M., care posedă și un titlu de campioană pe echipe, va continua progresia aritmetică.

Albin Morariu la Școala generală nr. 14. Foto: Rudolf Wagner

ALBIN MORARIU
personalitate a sportului

«...Împrejurarea de a fi petrecut un timp mai îndelungat în preajma marelui dascăl clujean, omul de știință și acțiune dr. Iuliu Hațieganu, l-a cruțat de rătăcirile inerente celor netrecuți prin școala de meserie a specialității...» scrie prof. universitar Virgil Roșală în prefața cărții lui Albin Morariu — «50 de ani de sport», despre autor (N.B. — Cu prilejul aniversării celor cinci decenii de activitate, în luna septembrie a.c., Albin Morariu a fost felicitat într-un cadru intim, fără nimic oficial, «în familie». De ce l-au ignorat forurile de specialitate?)

Am stat de vorbă cu Albin Morariu (născut la 30 august 1905). Iată convorbirea (foarte prescurtată): «L-am cunoscut pe dr. Iuliu Hațieganu în 1922, la o manifestație de gimnastică. I-a plăcut de mine, și ca sportiv, și ca... antrenor. În 1928 mi-a solicitat colaborarea. Pe vremea aceea erau în Cluj 6 profesori de educație fizică. Azi sînt 170. În 1938 m-a însărcinat să selecționez și să pregătesc un ansamblu alcătuit din 800 de țărani, 400 bărbați, 400 femei, care să reprezinte România la Sokoliada de la Praga. Alegerea am făcut-o prin satele din județul Cluj, pe atunci Someș. Pentru ca treaba de instruire să decurgă bine, dr. Iuliu Hațieganu m-a sfătuit să le creez acestora exerciții asemănătoare cu mișcările de efort caracteristice lor. L-am ascultat și am creat exerciții care reprezentau stilizarea cositului, secerișului, adunării recoltei etc. Ansamblul celor 800 de țărani clujeni a avut un succes atît de mare în fața zecilor de mii de spectatori încît specialiștii străini au coborît din tribune să-i vadă de aproape pe români, să le examineze mîinile, crezîndu-i studenți travestiți în țărani. Întrucît era împotriva Străjii țării, «marele străjer», Carol II, nu i-a acordat nici cel mai mic sprijin dr. Iuliu Hațieganu, ceea ce l-a determinat pe marele savant să suporte pe buzunarul său cheltuielile de transport dus-întors ale celor 800 de țărani. Acesta nu a fost nici primul și nici ultimul ansamblu. Am organizat aproape anual ansambluri cu țărani, cu elevi, cu studenți. În prezent, colind școlile din Cluj care nu au săli de gimnastică, aleg băieți și fete și-i pregătesc pentru un ansamblu de gimnastică care să evolueze la sfîrșitul acestui an școlar. Vreau să dovedesc că orice se poate, chiar dacă nu ești profesor de educație fizică!»

L-am văzut pe Albin Morariu în exercițiul funcțiunii, la Școala generală nr. 14, fără sală de gimnastică. Elevii au lucrat pe culoar, iar, la urmă, celor mai buni doi, maestrul emerit al sportului Albin Morariu, în prezența bunului său prieten și colaborator, dr. Ion Armăut, le-a demonstrat că și la 63 de ani se poate executa un stind în mîini pe scaun.

Spațiul actual nu ne îngăduie să mai dăm și alte exemple care să întărească afirmația noastră din titlul materialului. Citiți-i cartea care va apărea cît de curînd în librării. Și nu uitați că Albin Morariu a condus detașamentul de civili înarmați, însărcinați să apere uzina electrică din Cluj împotriva trupelor hitleriste în retragere.

HANDBAL

Handbalul s-a introdus destul de tîrziu în Cluj, dar afirmarea a fost rapidă. Azi activează două echipe ale Universității în campionatele divizionare: una masculină în «A», alta feminină în «B». În loturile republicane au fost selecționați și clujeni, printre care: Speck (acum e legitimat la Steaua) și Oană. Printre trofeele clujenilor figurează și Cupa de iarnă, cucerită prin învingerea Stelei. Sala sporturilor deschide perspective și mai mari handbalului clujean.

HOCHEI PE GHIAȚĂ

În 1952 clujenii au cucerit titlul de campioni. Dar lipsa de condiții (patinoar), îi face să aibă domiciliul în Cluj și să activeze în București. Pînă la urmă, jucătorii își schimbă și domiciliul, fie cîte unul, fie în grup. Dacă absolvenții facultăților din Cluj ar fi repartizați tot în Cluj, ca dr. Luca și dr. Georgescu — fotbaliști! Dacă ar fi avut și Clujul un patinoar cu gheață artificială! Ce va face la iarnă Agronomia (succesoarea Științei, care i-a dat Bucureștiului pe Gheorghe Biro, cel mai bun din ceilalți buni pe care i-a pierdut)?

LUPTE

La Jocurile Olimpice din 1936 de la Berlin, un Clujean — Francisc Gyorkos — a ocupat un loc V la greco-romane. Actualmente, Clujul, cu tradiție în acest sport, e reprezentat în divizia A la greco-romane de A.S. Armata, iar la libere — de C.S.M. Fratele maestrului sportului la ambele stiluri Gheorghe Marton, Ioan, deține titlul de campion național la categoria semigrea, stilul libere. Bogatul calendar internațional al federației noastre de specialitate va stîrni, probabil, un mare interes și în rîndurile luptătorilor clujeni. Deci, pe 1969!

NATAȚIE ȘI POLO PE APĂ

Două sporturi în care Clujul nu a dus lipsă de valori. Adalbert Iordachi — campion de mare fond pe Dunăre, surorile Lia și Maria (maestră a sportului) Cucu, recordmana Ecaterina Orosz, echipe bune de polo, dînd și jucători pentru naționala (Szabo și Mureșan) și echipele bucureștene. Prin promovarea C.S.M. Metalul Roșu, Clujul are acum trei echipe de polo în divizia A (celelalte două: Politehnica și Voința). Construirea piscinei acoperite la Cluj constituie un cîștig deosebit pentru copiii și tineretul din acest oraș. Primele mlădițe au și apărut: Gabriela Gonos, Alina Boroș, Zita Erdeli — la natație, iar la polo: Claudiu Rusu, Ioan Pop, Andrei Szilaghi ș.a. Perspectiva 1969, 1970, 1971, 1972? Indubitabil — excelentă!

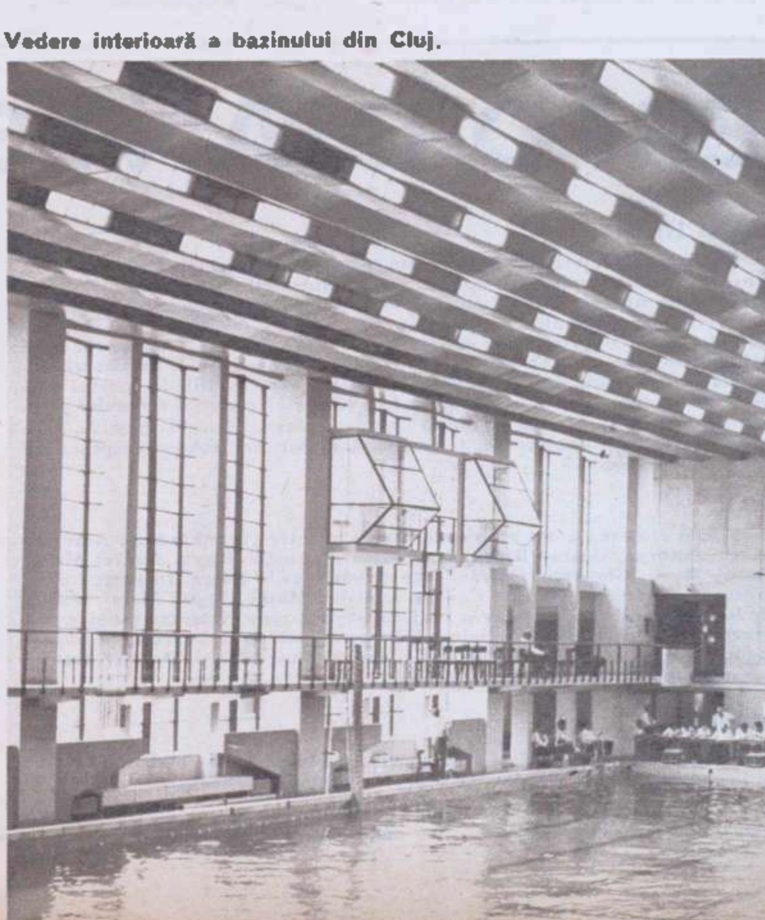
PATINAJ

Nu este un neadevăr, dar iernile devin la noi în țară din ce în ce mai puțin aspre. Și la Cluj. Faptul că în prezent Clujul nu mai are reprezentanți pe podium decît la copii și juniori (viteză) dovedește cît de mult îi lipsește un patinoar cu gheață artificială. În trecut, Clujul cucerea anual titluri de campioni naționali de seniori și juniori. Așa că, dacă e vorba de perspectivă, ne punem și noi întrebarea: perspectivă cu sau fără patinoar cu gheață artificială? S-a construit o admirabilă sală de sporturi, s-a construit o piscină acoperită, la fel de admirabilă. Sperăm să apară și patinoarul, mai ales că în Cluj își are sediul și celebrul Tehnofrig (ceea ce ar fi simplificat la maximum problema... combustibilului)!

POPICE

Popicele au priză la clujeni, ei practicînd acest sport, atît bărbații, cît și femeile, urmărind nu numai destinderea, dar și performanța. Bilanțul actual al Clujului: 4 arene cu cîte două piste fiecare, echipele masculină și feminină ale Voinței în divizia A, 3 maeștri ai sportului, o fată în lotul național —Ileana Gyarfaș, peste 20 de echipe, masculine și feminine, în campionatul municipal.

Vedere interioară a bazinului din Cluj.

LOR CLUJENE

Tineretul clujean exprimînd vigoare, disciplină, frumos (Fotografie trimisă de F. DEAK din Cluj, în cadrul concursului inițiat de revista noastră).

RUGBI

Fiinţează de două decenii. În 1960 şi 1962, «XV»-le clujean a ocupat locul IV în campionatul categoriei A, fiind cea mai bună echipă din provincie. Printre jucătorii de valoare: Radu Demian, Silviu Căliman, Nicolae Cordoş. Actualmente, antrenorul Alexandru Paloşanu e nevoit să se ocupe, în principal, de găsirea terenului de antrenament, de procesul de instruire (de cel de şlefuire nu poate fi vorba): din 15 componenţi ai Agronomiei Cluj, 12 practică rugbiul de mai puţin de doi ani. În perspectivă: materializarea deziderarului — centru de juniori.

SCHI

Deşi zona e muntoasă, totuşi schiul nu e specific regiunii. Cel mai valoros produs al schiului clujean a fost Ilona Micios. În ultimul timp, s-au luat măsuri pentru animarea acestui sport, prin crearea a două centre, la Băişoara şi Cluj, dotate cu materiale. Aşteptăm roadele!

SCRIMĂ

Scrima e cunoscută de clujeni, ca şi gimnastica, încă din secolul trecut. În ultimii ani, şcoala clujeană de scrimă s-a înscris ca o forţă: Olga Orban-Szabo, Zoltan Urai, Nicolae Ghilezan, Ecaterina Lazăr, Adalbert Gurath, Margareta Teledi, Mihai Kőrösi, Iuliana Valaszkai, Ida Keszthelyi. Dintre aceştia, cea mai mare performanţă a obţinut-o Olga Orban-Szabo — campioană mondială la Buenos Aires. Din pleiada prezentă, Adalbert Gurath II deţine un titlu de campion mondial de juniori la spadă. Alături de el se pregătesc încă o serie de elemente talentate, printre care: Ion Szantai, Tiberiu Bartoş, Ladislau şi Zoltan Rohoni. Condiţiile actuale — sala — sînt nesatisfăcătoare. Lipsa unei săli în exclusivitate afectează cantitatea şi calitatea lucrului pentru perfecţionare, micşorează numărul practicanţilor, în special al celor care nu mai sînt tineri şi de care scrima de performanţă are absolut nevoie. Îmbunătăţirile au fost realizate în privinţa materialelor. Înainte era sală şi nu erau materiale. Acum e invers! Pentru anii viitori, din masa de tineri Clujul îşi anunţă speranţele: Ioan Pop, Carol Busch, Paul Szabo, Radu Vinereanu.

ŞAH

Clujul are o mişcare şahistă dezvoltată. Doi maeştri: Adrian Buza şi Mihai Breazu, trei candidaţi: Maria Juncu, Iosif Szilaghi şi Gheorghe Simon, un arbitru internaţional: dr. Victor Malcoci şi un maestru emerit: ing. Paul Farago — medaliat cu argint la Olimpiada şahistă de la Helsinki (1952), autor al cărţii «Idei noi în şahul artistic» (care conţine cca. 50 de greşeli, din vina corecturii, şi, din cauza asta, e cam neutilizabilă.)

TENIS DE MASĂ

Primul mare animator al ping-pong-ului în Cluj a fost Albin Morariu. În prezent, unul din elevii săi de atunci, Francisc Paneth, a devenit antrenor emerit. Elevii săi — Adalbert Rethi, Dorin Giurgiucă, Radu Negulescu — s-au impus drept cel mai puternic *tot* european, în Cupa campionilor. Tenisul de masă clujean reprezintă şi, se pare, va reprezenta şi în viitorii ani izvorul nr. 1 al performanţelor româneşti de talie internaţională.

TIR

O singură secţie de performanţă, 5 maeştri ai sportului — Ştefan Doczi, Susan Doczi, Ileana Doczi, Ştefan Caban (actualmente, legitimat pentru Dinamo Bucureşti), Iuliana Daroczi (campioană balcanică). Ştefan Caban a făcut parte din lotul olimpic pentru Ciudad de Mexico. Se pare că Clujul va răspunde «prezent!» şi peste patru ani, la J.O. de la München.

TIR CU ARCUL

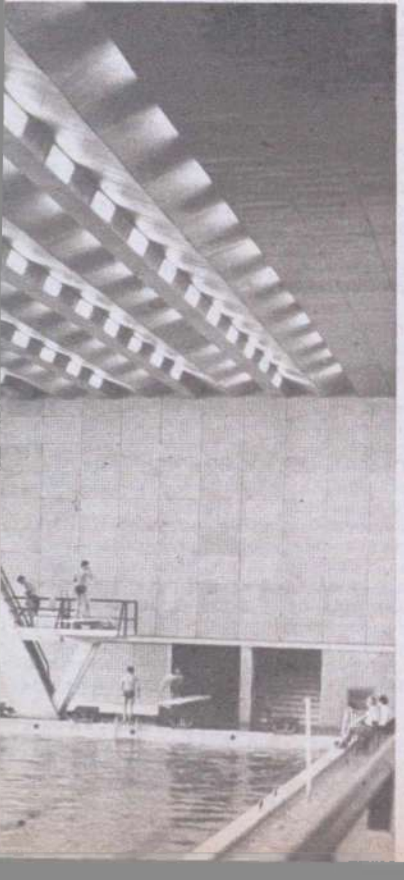
Acest sport secular pe pămîntul ţării noastre nu e luat în seamă de forurile de specialitate, deşi tirul cu arcul atrage în străinătate sportivi care îşi dispută titluri de campioni mondiali. În Cluj există 3 secţii — A.S. Armata, «U» şi Medicina, cu peste 20 de trăgători, care sînt alungaţi de pe o bază pe alta. Ce va fi la anul? Nu ştim, dar bine ar fi ca arcaşii să treacă în... legalitate!

VOLEI

Sport nou în Cluj, dar cu sclipiri deosebite: dr. Gabriel Cherebeţiu, surorile Corbeanu, Sonia Colceriu, Ferariu, Bărbuţă. Dr. Gabriel Cherebeţiu a funcţionat ca antrenor al echipei Mexicului, timp de 4 ani. La ora actuală, Clujul nu mai are echipe fruntaşe, în stare să lupte pentru primele locuri în ierarhia valorică a ţării. Declinul e determinat şi de slăbiciunile care se manifestă în procesul de selecţie şi de instruire. Adică, nu i-ar lipsi Clujului talentele, ci îi lipsesc antrenorii. Există pe malurile Someşului o opinie potrivnică ieftiştilor. Aceştia sînt consideraţi mult mai chemaţi pentru procesul de instruire, iar pentru acela de perfecţionare să fie solicitaţi antrenori care posedă pe propria lor piele experienţa performanţelor înalte. Desigur, e o controversă neplăcută, mai ales la adresa orgoliului absolvenţilor I.E.F. Plăcută, neplăcută, dar suferă voleiul clujean. La handbal, ieftiştii au dat un randament excepţional, dar ei au fost şi jucători de performanţă în... tinereţe.

*

După trecerea în revistă a «alfabetului» performanţelor clujene, chiar şi aşa succint, ne putem face o imagine de marele potenţial al acestui oraş. Iar dacă acestui potenţial, impresionant comparativ cu alte oraşe (chiar şi Timişoara, Braşov, Ploieşti), i-ar corespunde o perfecţionare organizatorică pe scară locală, potrivit sarcinilor trasate de partid şi guvern, atunci contribuţia clujeană pentru Jocurile Olimpice de la München din 1972 va fi, fără îndoială, mult, mult superioară faţă de aceea la Olimpiadele precedente.

Saia sporturilor din Cluj.

ATLETISMUL NOSTRU ÎN CREȘTERE...

Un bilanț dezvăluie în toată complexitatea sa atletismul nostru pe anul 1968. Și, pentru că anul 1968 a fost un an fructuos pentru noi, să începem — cum este obiceiul — prin a-i arăta roadele. Dacă vom începe prin a spune că cele două medalii de aur și două medalii de argint cucerite de atletele noastre ne-au deschis un orizont spre vîrfurile piramidei mondiale, credem că spunem destul pentru a arăta un progres real. Dar, aceasta nu este totul. Jocurile Olimpice au constituit doar un aspect și în special un început de drum. Mai putem adăuga în sprijinul afirmațiilor noastre că, în bilanțurile internaționale ale anului, atleții noștri prezintă următoarea clasare:

	Clasamentul	
Seniori	**mondial**	**european**
în primii 10	6 atleți	7 atleți
în primii 20	10 atleți	17 atleți
în primii 50	32 atleți	46 atleți
Juniori		
în primii 10	13 atleți	24 atleți

Acest scurt clasament reprezintă cea mai ridicată pondere numerică de atleți pe care a avut-o vreodată atletismul nostru în concernul internațional. Să adăugăm la aceasta numărul mare de victorii individuale în Jocurile și în Crosul Balcanic (ca și victoria în clasamentul general și separat la femei), victoriile în fața echipei Bulgariei, meciul egal cu echipa secundă a R.D.G., victoria în fața echipei de juniori a Greciei și echipei feminine de juniori a Poloniei și, în fine, doborîrea unui număr de 166 de recorduri republicane la toate categoriile, multe dintre ele cu evidentă rezonanță internațională.

Dar, precum nu toate sînt pozitive, și în atletismul nostru multe lucruri scîrție. Este necesar să amintim la această oră a bilanțurilor de rezultatele slabe realizate la Balcaniadă de echipa masculină, de înfrîngerile atleților în fața Italiei și Suediei și a echipei feminine în fața atletelor din R.F.G., Olanda și Cehoslovacia, ca și cea a juniorilor în fața colegilor din R.D.G. și Polonia. Toate acestea arată că avem încă foarte mult de muncit pentru a păși cu mai multă hotărîre în concertul european, al cărui recital este fixat peste 10 luni la Atena.

Să vedem acum cum se prezintă situația pe probe.

În probele de sprint mediocritatea persistă și o singură rază de lumină se întrevede: juniorul Tamaș Szabo, vicecampion european de juniori și realizatorul unui fulminant progres: de la 11,1 la 10,5 într-un singur sezon. Să amintim că mai este încă doi ani junior și că toți specialiștii străini au văzut în acest elev al inimosului antrenor Ion Lini din Satu Mare o asemănare cu Armin Hary. Am vrea să-l asemănăm cît de curînd și în performanță cu acesta. La 400 m aceiași atleți — aceiași situare submediocră, la nivelul celor 48 de secunde, adevărată barieră psihologică.

La semifond un singur nume de reținut: Gheorghe Ungureanu care s-a apropiat de nivelul mediu internațional cu 1:48,8. În rest, speranțe în Neamțu, Rusu, Tit și.... punct!

Fondul se bazează de aproape un deceniu pe aceiași Barabaș și Mustață. Acesta din urmă, realizatorul unui rezultat senzațional în cursa de maraton din R.D.G. și a unui record republican la 10 000 m, nu a avut o bună dozare a formei, fapt care l-a îndepărtat de startul mexican de care era, totuși, atît de aproape. La aceste probe este acum așteptat cu un deosebit interes debutul campionului european de juniori Ion Dima, despre care «nea Dinu Cristea» — antrenorul său — a spus că va face ravagii la 5 000 m și încă din prima cursă, cot la cot cu seniorii. Să-i urăm, așadar, succes și să așteptăm rezultatele.

În ultimul timp, vitregit mai mult datorită performanțelor slabe, marșul a ieșit din anonimat în mod neașteptat, dar cu toată tăria. Evoluția ascendentă a lui Caraiosifoglu, culminînd cu locul 9 la Mexic, a dus la salturi valorice și la alți mărșăluitori seniori sau juniori care au ajuns la rezultate bune. Se reînvie o școală românească de marș, atît de cunoscută cu cîțiva ani în urmă prin Paraschivescu, Baboie, Liga, Răcescu etc.

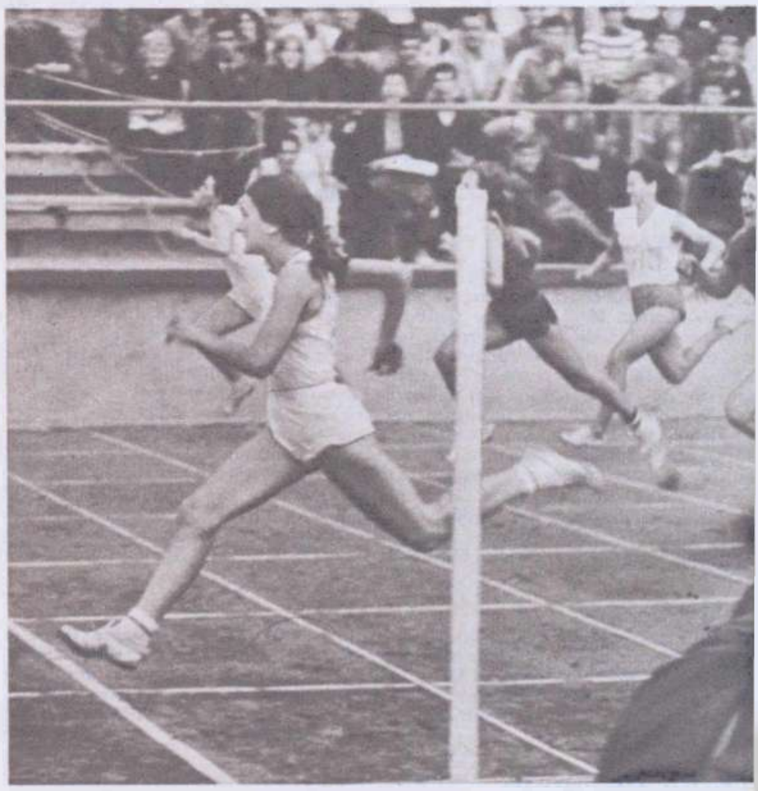
Recordul lui Curt Socol din patrulaterul de la Cluj a fost de o bună valoare, dar pe de o parte el nu a atins baremul olimpic al normei fixate, iar pe de alta, cel de la care se aștepta un progres serios — Silviu Hodoș — a abandonat sau a fost abandonat de antrenorul său Ion Vintilă, ajungînd la situația rarisimă de a lucra tot sezonul după capul său. Și rezultatele s-au văzut. Păcat! Bună ascensiunea juniorului Vasile Bogdan și a lui Valentin Jurcă.

Duo-ul Hidioșanu-Perțea a dus la 110 m.g. rezultatele la limita celor 14 secunde, pe care ambii le-au realizat la Poiana Brașov. Dacă, totuși, ei nu au trecut această barieră, faptul se datorește, pe de o parte, lipsei ulterioare a unor condiții optime de concurs și, pe de altă — poate — neatenției meteorologului.

Foarte bună evoluția în partea a doua a anului a lui Virgil Mihăescu, care la 400 m.g. a pus în pericol recordul lui Jurcă. Acesta, ca și Rățoi, avînd unele abateri și o pregătire mai slabă se situează, în ciuda performanțelor, pe valori total neconforme cu posibilitățile sale.

IOSIF NAGHI, *o speranță pentru Campionatele europene de la Atena. Autor al unui record de 58,96 m, Naghi are posibilități certe pentru noi rezultate de valoare.*

MARIANA GOTH, *această tînără și talentată atletă, poartă nădejdile noastr pentru rezultate de valoare mondială în sprintul feminin, pe care le așteptăm d mult timp.*

Vamoș, suspendat — ceilalți specialiști la 3 000 m obstacole nu prezintă nimic de semnalat.

Șerban Ioan. Un nume care făcuse înconjurul globului după săptămîna preolimpică din 1967 de la Mexic și care, mai ales după recordul din primul concurs, crease mari speranțe într-o prezență mexicană. Dar, unele concesii făcute pregătirii de către el, cu avizul voit sau forțat al antrenorului, l-au adus la ur nivel cu mult sub așteptările noastre. Aici, un nume de reținut: Dosza Csaba premiat cu o călătorie în Mexic de către Ministerul Învățămîntului pentru al 5-lea cerc olimpic, și unde, sărind 2,03 m, a lăsat să se înțeleagă că va deveni o autentică valoare în anul următor. Totul depinde acum în primul rînd de el.

Neconcludentă evoluția săritorilor cu prăjina. După 5,03 din 1967, ne așteptam la un nou salt. El nu a venit nici pentru Astafei, nici pentru Piștalu. Doar Ivan ș mai redus din distanță și îi talonează pe cei doi de aproape. Dar rezultatele mondiale au ajuns acum foarte sus (vezi Mexico).

După Mihai Simionescu, un alt săritor controversat este Vasile Sărucan Cu posibilități mari, el nu realizează în concursurile de bază performanțele sale maxime, astfel că asistăm la reapariții — plăcute — de genul victoriei balcanice a lui Samungi, fără ca aceasta însă să scuze lipsurile lui Sărucan, ci din contra

Criticat în presă pentru că nu concurează decît în străinătate, Șerban Ciochină a avut un sezon nefinalizat după așteptările sale, datorită unor accidente recidivate. Prezent în Mexic, el a ratat ocazia unică, pînă în prezent, de a sări la nivelul progresului triplusaltiștilor «erei tartanului». Dar, ocazia revanșei s ivește la anul, la Atena. Și tot pe tartan... Bineînțeles, dacă... Promițătoare «ur carea» peste 16 m a încă doi atleți: Dumitrescu și Corbu.

Și, dacă vom trece peste aruncarea greutății, în care nu avem valoare nic pentru Balcani, trebuie să ne exprimăm regretul pentru nereușita lui Iosif Naghi un atlet de certă valoare, dar care nerealizînd cei 60 m ceruți de norma mexican la timpul stabilit, a ratat deplasarea. Ce folos că a făcut-o ulterior — neoficial — cînd delegația noastră plecase. Poate că analizînd mai adînc toate aspectele evoluției sale, Naghi și antrenorul său Buhlea vor ști să tragă concluziile ce s impun pentru o reușită deplină în 1969.

La suliță, un singur lucru de semnalat. Retragerea lui Gheorghe Popescu un veteran al atletismului nostru, care în ultimul său concurs a realizat cel ma bun rezultat din acest an!

Nu credem să fie cineva care să se ocupe de atletism și care să nu fi auzi de numele lui Gheorghe Costache. Rezultatele sale ca junior, recordurile sal mondiale, l-au anunțat ca un viitor mare aruncător. Ajuns senior, Costache mai progresat, ce-i drept, cu circa 3 m, dar este foarte puțin pentru un atlet c asemenea calități și o tehnică invidiată de toți. Poate că antrenorul său, Constantin Spiridon, va trage și el învățăminte în sensul unei atenții mărite pentru aces elev al său, care nu trebuie lăsat singur și care trebuie urmărit minut cu minu în pregătire. Altfel, vom spune despre Costache, ca și despre alții, peste cîțiv ani: s-a născut talent, dar a rămas... speranță. Și este bine să o spunem astăz pentru a trage un semnal de alarmă care să fie auzit de cine trebuie.

Situația se prezintă mai bine la fete. Ieșirea sprintului din anonimat este datorată performanțelor Marianei Goth, care ne deschide o nouă poartă spre afirmare Neînvinsă în nici o cursă internă, campioană balcanică și medaliată la campionatele europene. Mariana poate să devină o valoare mare. Este necesară însă înțelegere mărită din partea conducerii Centrului de cercetări științifice — locu de producție al antrenoarei Claudia Simionescu — pentru a-i creea acestei timp real de urmărire a elevei sale, în fond o cercetare, care se poate finaliza c rezultate de valoare mondială. O mențiune pentru o altă alergătoare talentată Rodica Țarălungă care, dacă va fi pregătită cu mare atenție, va deveni o autentică atletă.

Ileana Silai, un nume situat în fruntea celor două probe de semifond, o valoar mondială confirmată în repetate rînduri în acest sezon. Secondantele sale s prezintă cu rezultate bune. La 400 m, junioarele Doina Bădescu și Mariana Filip iar la 800 m Cecilia Berna. Toate tinere, toate capabile de mari progrese. Înfiin

BILANȚ ATLETIC ROMÂNESC 1968

BĂRBAȚI

100 m

10,5 B. Iliescu
10,5 T. Szabo
10,6 C. Nichifor
10,6 G. Zamfirescu
10,6 A. Munteanu
10,6 M. Vosminski
10,6 A. Darvaș

200 m

21,2 B. Iliescu
21,5 G. Zamfirescu
21,5 E. Tobias
21,8 C. Nichifor
21,8 V. Jurcă

400 m

48,0 G. Zamfirescu
48,0 I. Rățoi
48,2 A. Deac
48,2 E. Tobias
48,6 T. Puiu

800 m

1.48.8 G. Ungureanu
1.50.5 M. Neamțu
1.51.0 C. Gagiu
1.51.2 F. Purghel
1.51.4 I. Damaschin

1 500 m

3.47.8 R. Rusu
3.48.0 M. Neamțu
3.48.2 O. Scheible
3.48.5 I. Nicolae
3.50.1 Z. Vamoș

5 000 m

14.04.8 A. Barabaș
14.12.8 I. Cioca
14.18.0 N. Mustață
14.18.8 O. Scheible
14.22.0 I. Rusnac

10 000 m

29.00.8 N. Mustață
29.34.4 A. Barabaș
30.01.2 I. Cioca
30.28.8 I. Rusnac
31.10.0 N. Siminoiu

20 km MARȘ

1 h. 31.22.0 L. Caraiosifoglu
1 h. 31.42.0 V. Ilie
1 h. 32.37.0 N. Perșinaru
1 h. 33.14.0 N. Maxim
1 h. 34.01.0 V. Such

DECATLON

7614 C. Socol
7184 S. Hodoș
6892 A. Sepci
6573 V. Bogdan
6521 V. Jurcă

110 m GARDURI

14,1 D. Hidioșanu
14,3 N. Perțea
14,4 V. Suciu
14,6 N. Macovei
14,7 C. Socol
14,7 V. Jurcă
14,7 S. Satmari

400 m GARDURI

51,2 V. Mihăescu
51,5 V. Jurcă
51,6 I. Rățoi
52,4 A. Schneider
52,9 D. Cosma

3 000 m OBSTACOLE

8.39.2 Z. Vamoș
8.48.4 I. Căpraru
8.48.6 G. Cefan
9.07.0 E. Botez
9.10.8 C. Perju

ÎNĂLȚIME

2,12 S. Ioan
2,06 C. Dosza
2,05 A. Sepci
2,04 A. Spiridon
2,03 M. Mitilecis

PRĂJINĂ

5,01 P. Astafei
5,00 D. Piștalu
4,80 C. Ivan
4,45 G. Gligor
4,40 N. Ligor
4,40 S. Marian

LUNGIME

7,73 V. Sărucan
7,65 V. Mureșan
7,64 M. Zaharia
7,60 A. Samungi
7,46 D. Bădini

TRIPLUSALT

16,50 S. Ciochină
16.15 V. Dumitrescu
16,01 C. Corbu
15,61 V. Răuț
15,54 M. Zaharia

GREUTATE

17,28 A. Gagea
16,26 C. Crețu
15,87 D. Menis
14,88 S. Hodoș
14,87 C. Mitrea

DISC

59,96 I. Naghi
54,16 V. Sălăgean
52,76 Z. Heghedus
49,74 C. Socol
48,30 V. Hodoș

SULIȚĂ

74,20 G. Popescu
69,62 D. Silaghi
69,36 V. Socol
68,68 M. Petra
68,22 C. Csekeli

CIOCAN

65,58 G. Costache
64,02 V. Țibulski
61,60 F. Schneider
61,30 S. Sișcovici
57,16 G. Decebal

FEMEI

100 m

11,6 M. Goth
12,0 R. Țarălungă
12,0 A. Petrescu
12,1 S. Anghelescu
12,1 R. Marinescu
12,1 V. Anghel
12,1 I. Petrescu
12,1 M. Filip
12,1 E. Nourescu

200 m

24,0 M. Goth
24,5 V. Bufanu
24,6 I. Petrescu
24,9 E. Nourescu
25,1 A. Jacab

400 m

54,5 I. Silai
54,9 D. Bădescu
55,3 M. Filip
57,0 C. Berna
57,4 M. Lincă

800 m

2.01.8 I. Silai
2.07.0 C. Berna
2.09.7 V. Gabor
2.10.4 M. Lincă
2.10.4 M. Filip

80 m GARDURI

10,6 V. Bufanu
11,0 E. Vintilă
11,1 V. Viscopoleanu
11,1 G. Cirstea
11,2 S. Anghelescu

ÎNĂLȚIME

1,77 V. Bonci
1,68 C. Popescu
1,65 D. Munteanu
1,65 E. Stoenescu
1,63 D. Radu

LUNGIME

6,82 V. Viscopoleanu
6,24 E. Vintilă
6,16 M. Pandele
6,07 C. Popescu
6,01 A. Popescu

GREUTATE

16,18 A. Sălăgean
15,16 E. Elic
14,84 A. Gurău
14,56 L. Manoliu
14,20 E. Lefter

DISC

59,22 L. Manoliu
56,58 O. Cataramă
52,00 A. Menis
50,12 E. Cataramă
49,86 S. Lesenciuc

SULIȚĂ

59,92 M. Peneș
51,40 I. Stancu
51,10 S. Moritz
49,70 E. Prodan
47,62 L. Doți

PENTATLON

4659 E. Vintilă
4484 M. Pandele
4460 C. Popescu
4233 S. Tănase
4197 R. Țarălungă

Cei mai buni semifondiști ai noștri: Mircea Neamțu, Gheorghe Ungureanu, Radu Rusu, Nicolae Gagiu, Ion Damaschin, Ioan Nicolae, de la stînga la dreapta.

tarea noii probe de 1 500 m ne deschide perspective pentru alte alergătoare. Le întrevedem pe Viorica Gabor și Elisabeta Baciu drept viitoare specialiste.

O altă probă nouă — 100 m garduri — datorită căreia va trebui revizuit întreg efectivul alergătoarelor noastre prin prisma măririi distanței și a înălțimi gardului. Bufanu a ratat de puțin o clasare în finala olimpică. Spunem **de puțin**, în sensul rezultatului, care îi era necesar pentru un loc în finală: numai 10,8 — cifră realizată de ea de multe ori în acest an.

Medaliată la europenele de sală de la Madrid, autoare a unui excelent 1,77 m în primul concurs al anului, Virginia Bonci era purtătoarea speranțelor noastre în Mexic și, într-un fel, urmașa Iolandei Balaș la prestigiul românesc în această probă. Nimeni nu-i putea pretinde să realizeze în Mexic ceea ce obținuse Iolanda la Olimpiadele trecute. Dar, neclasarea în finală șterge mult din meritele acestei talentate atlete, care trebuie să dovedească că acolo a fost doar un accident.

«Absolutul» Viorică Viscopoleanu ne scutește de orice completare. Superlativele și-au dezvăluit valențele și numele ei a devenit o celebritate cu cea mai mare rezonanță mondială. Viorica este o sportivă care va figura printre fruntașele sportului feminin mondial în anul 1968.

Prin retragerea din sport a Anei Sălăgean, proba de greutate rămîne descoperită pentru viitoarele confruntări și vor trebui făcute eforturi deosebite pentru redresare.

Lia Manoliu, un alt nume trecut în galeria celebrităților. Abandonată și reprimită, învingătoare și învinsă, acest exemplu de sportivitate a realizat în Mexic o mare victorie, fiind totodată un exemplu de dăruire, de care puțini sînt capabili. Ne aducem aminte și de Iolanda, cu mîna în ghips, concurînd și cîștigînd la Balcaniadă. Așa sînt marii sportivi, sportivii adevărați. În fața lor, jos pălăria!

Capricioasa aruncare a suliței ne-a adus în final o deosebită satisfacție prin Mihaela Peneș. Și după cum au fost înfrîngeri neașteptate pentru ea în acest an a venit și «podium-ul» — să recunoaștem tot neprevăzut — cu care Mihaela revine pe primul plan mondial al probei. Să nu uităm la suliță, ca și la disc, de secondantele campioanelor: Olimpia Cataramă, Argentina Menis, Ioana Stancu și Serafina Moritz, toate aruncătoare de valoare internațională, ultimele trei și foarte tinere, toate cu mari posibilități de afirmare în viitor.

În fine, cîteva cuvinte despre pentatlon, probă în care Elena Vintilă, asemenea lui Curt Socol la decatlon, a fost destul de aproape de un bilet pentru Mexico. Uriașele creșteri valorice la această probă vor trebui însă să ne ducă la o reevaluare a potențialului așteptat de la această atletă, ca și de la Cornelia Popescu, ale cărei posibilități sînt încă neexploatate.

În încheierea scurtului nostru bilanț, să dăm cuvîntul unor miniclasamente. Primul este întocmit pe baza numărului de atleți pe care îi au antrenorii, situați în primii 5 ai anului, iar cel de al doilea prin prizma valorii internaționale a atleților, pe care îi au ei în pregătire. Sînt două situații care exprimă multe pentru cine știe să citească printre rînduri și să evalueze într-un fel și munca și locul specialiștilor noștri.

Clasamentul antrenorilor după numărul de atleți în primii 5 ai anului 1968.

1.	Alexandru Stoenescu	14
2.	Ion Söter	11
3.	Mihai Tintorescu	9
4.	Silviu Dumitrescu	8
5-6.	Ion Arnăutu	7
	Nicolae Păiș	7
7-9.	Gheorghe Biro	6
	Ion Benga	6
	Constantin Dumitrescu	6

Clasamentul antrenorilor după valoarea mondială a atleților pe care i-au avut în pregătire în 1968.

1. Ion Söter
2. Mihai Raica
3. Gheorghe Biro
4. Titus Tatu
5. Alexandru Stoenescu
6. Silviu Dumitrescu
7. Emil Drăgan
8. Constantin Dumitrescu
9. Mihai Tintorescu

Nicolae MĂRĂȘESCU

Foarte interesant locul ocupat de echipa ieșeană în această toamnă... Condamnați la startul turului, fotbaliștii ieșeni au realizat o performanță care — în planul surprizei — depășește pînă și locul de frunte al Aradului.

Cum a fost cu putință această ascensiune, pe care o dorim continuată în primăvară, astfel încît harta fotbalului românesc să aibă un echilibru real și, dacă se poate, ceva mai prelungit.

În cazul nostru, vorbele mari ar fi inutile. Explicațiile savante care s-ar referi la placa turnantă condusă de Ștefănescu, la «diagonala» lui Deleanu sau la „un-doi"-urile Cuperman-Lupulescu ar fi o forțată încercare de tehnicizare a unui organism care trebuie caracterizat prin cu totul alte calități.

Adevărul e că Politehnica ieșeană și-a cucerit locul printr-un elan deosebit, care acoperă toate celelalte atribute, bineînțeles existente. Iată de ce e mai normal să vorbim despre «strategia modestiei», decît despre 4—2—4 sau 4—3—3. Iată de ce e mai bine să vorbim despre omogenitatea sufletească, decît despre asamblarea tactică.

Politehnica ieșeană realizează în această toamnă o performanță care acum 10 ani ar fi părut de domeniul legendei. Echipa Ieșilor se află astăzi înaintea celor 50 de ani de fotbal studențesc clujean și mult înaintea consacratei Politehnici timișorene, căreia i-a uzurpat și, din fericire — deocamdată cel puțin — i-a onorat numele.

Cum se explică această ierarhie de-a dreptul bizară?

Iașul fotbalistic este astăzi pe drumul afirmării. Echipa avansează.

LEGENDA COPERTEI IV

Gavrilă	3 decembrie 1941	1,67 m	61 kg
Ianul	1 noiembrie 1945	1,81 m	79 kg
Constantinescu	25 februarie 1945	1,71 m	69 kg
Stoicescu	6 august 1948	1,83 m	73 kg
Contardo	17 septembrie 1944	1,79 m	75 kg
Deleanu	23 august 1944	1,73 m	66 kg
Incze	2 februarie 1947	1,65 m	62 kg
Ștefănescu	19 mai 1943	1,69 m	67 kg
Lupulescu	6 februarie 1947	1,81 m	75 kg
Cuperman	16 ianuarie 1945	1,76 m	73 kg
Goleac	28 martie 1945	1,73 m	65 kg
Media	23 ani	1,74 m	69.500 kg

Încetișor, cum spun moldovenii, dar avansează. Suporterii ieșeni nu uită însă că «Poli» nu e încă o echipă a Moldovei.

Totuși, unele succese pot satisface orgoliul moldovean. Să ne gîndim în primul rînd la faptul că tot mai mulți moldoveni get-beget bat la porțile primei echipe. După Cuperman și Constantinescu, iată că un Lupulescu, un Cizic, un Ianul, și nu numai ei, vin să se adauge studenților din țara lui Matei Basarab (Ștefănescu, Deleanu, Stoicescu II), care au venit la Vasile Lupu ca să învețe carte și să bată mingea pe un pămînt pe care nu a apărut încă suflul saturației fotbalistice, așa cum s-ar părea că se întîmplă la Politehnica timișoreană, unde omul cel mai viguros și mai «al dracului» e tot bătrînul moldovean Manolache.

...După această incursiune mai puțin fotbalistică și mai mult psihologică, să nu uităm, totuși, să menționăm că ieșenii, pe lîngă entuziasm, au cîțiva jucători de valoare. Să ne gîndim la cei doi stoperi (Ianul și mai ales Stoicescu II), să ne gîndim la Deleanu (fostul „stelist" care și-a învins echipa în minutul 90), să ne gîndim la „trio"-ul Ștefănescu-Lupulescu-Cuperman. Toți acești jucători au fost sau sînt încă în vederile selecționerilor, pentru diferitele echipe naționale.

...«Poli» a încheiat cu bine turul 1968—1969. I-aș ruga, însă, pe simpaticii fotbaliști ieșeni să nu uite că acum vreo trei ani, pare-mi-se, primul mi-temps al campionatului a fost la fel de spectaculos, pentru ca apoi să urmeze o adevărată «călătorie spre centrul pămîntului».

Deci, atenție!

Ioan **CHIRILĂ**

STUDENT

ÎNAINTEA CELOR DI

«Poli» din Iași, în grădina Copoului, lîngă Teiul lui Eminescu.

IUSTIN ȘERBAN

antrenor principal

Născut la 18 octombrie 1923, Iustin Șerban și-a petrecut anii copilăriei la Timișoara, oraș în care fotbalul se bucura în acea perioadă de cele mai bune aprecieri. Îndrăgostit la rîndu-i de «balonul rotund», tînărul Iustin Șerban, coleg de școală și bun prieten cu cel care avea să fie internaționalul Androvici, joacă în echipa de pitici a asociației Progresul. Datorită aptitudinilor sale, nu după mult timp este «avansat» în echipa de juniori a Politehnicii, formație în care avea să joace pînă la vîrsta de 17 ani, cînd părăsește Timișoara și se stabilește la Pitești.

Ca piteștean își continuă «cariera» de fotbalist la «Sporting-Club», unde, paralel, îndeplinește și funcția de antrenor la echipa de pitici.

Între anii 1948—1952, Iustin face parte din formația bucureșteană a B.N.R. Trei ani mai tîrziu, îl vom întîlni la Iași, în postura de antrenor al echipei de pitici a C.S.M.S. După cum vă puteți da seama, Iustin Șerban s-a dedicat de-atunci fotbalului ieșean pe care continuă să-l servească și astăzi în calitatea sa de antrenor principal al echipei Politehnica.

Marea sa pasiune pentru fotbal se poate desprinde și din faptul că, deși este absolvent — 1964 — al Facultății de Construcții, el continuă să se ocupe de fotbal.

CONSTANTIN LAUREN

antrenor secund

Antrenorul secund de la Politeh Iași este originar din județul Dolj muna Gingeova, unde s-a născ 27 octombrie 1938. Urmează curs Școlii pedagogice de educație fizic Predeal, după care, începînd din 1957, îl întîlnim ca student al I.E.F jucător de fotbal al clubului Ș București, pe post de mijlocaș, iar apoi de fundaș.

Absolvind Institutul în anul Laurențiu Constantin este repar ca asistent pe lîngă catedra de edu fizică a Universității Al. I. Cuz Iași.

În sezonul fotbalistic 1962—1963, stantin îndeplinește și funcția de an nor secund al echipei de seni C.S.M.S. În sezonul următor, îl a nează pe copiii și juniorii aceluiași apoi, redevine antrenor secund al pei «mari», iar în momentul de față colaboratorul prețios al lui Iustin ban în procesul de instruire a ec Politehnica Iași.

În răstimpul celor 6 ani de cînd rențiu Constantin se ocupă de p tirea tinerilor fotbaliști ieșeni, el a tribuit la ridicarea a numeroși fo liști, pe care îi întîlnim astăzi acti în multe dintre formațiile de f moldovene.

I IEȘENI

CLUJ ȘI TIMIȘOARA !

PALMARESUL ÎN CAMPIONAT...

1959—1960	Promovează în categoria A, sub numele de CSMS.
1960—1961	Locul 12 (14 echipe) 26 7 6 13 43 : 40 20 p. Retrogradează în categoria B, împreună cu Farul Constanța și Corvinul Hunedoara.
1961—1962	Joacă în categoria B și promovează în A.
1962—1963	Locul 10 (14 echipe) 27 8 10 9 44 : 53 26 p.
1963—1964	Locul 12 (14 echipe) 26 10 2 14 42 : 47 22 p.
1964—1965	Locul 10 (14 echipe) 26 8 7 11 26 : 35 23 p.
1965—1966	Locul 6 (14 echipe) 26 11 5 10 33 : 37 27 p.
1966—1967	Locul 13 (14 echipe) 26 7 7 12 30 : 53 21 p. Retrogradează în categoria B.
1967—1968	Promovează în divizia A.

...ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1959—1960	Absentă în optimi.
1960—1961	Eliminată în optimi: 1—3 cu U.T.A.
1961—1962	Absentă în optimi.
1962—1963	Eliminată în semifinale: 3—3, după prelungiri, și 1—6 cu Siderurgistul Galați.
1963—1964	Eliminată în optimi: 1—2 cu Siderurgistul Hunedoara.
1964—1965	Eliminată în sferturi: 1—4 cu Progresul București.
1965—1966	Eliminată în optimi: 0—2 cu Rapid.
1966—1967	Eliminată în sferturi: 1—1 cu Foresta Fălticeni, echipă de categorie inferioară.
1967—1968	Eliminată în sferturi: 0—2 cu Rapid, după ce, în optimi, învinsese Argeșul cu 5—1.

ECHIPA ULTIMULUI DECENIU

(alcătuită de antrenorul Iustin Șerban)

CONSTANTINESCU
CERNEA BĂRBOSU STOICESCU II DELEANU
ȘTEFĂNESCU ALEXANDRESCU
MATEI VOICA LUPULESCU CUPERMAN

Foto: Ion MIHĂICĂ

Stadionul Republicii, 17 noiembrie 1968. Politehnica Iași-Steaua 1—0, sau sprintul decisiv al ieșenilor în această toamnă.

«Zidul», o construcție aparent simplă, dar care se surpă deseori.

Cizic, «uzurpatorul» lui Constantinescu.

«Biță» Ștefănescu rămîne tehnicianul echipei ieșene.

Dinu (6) atacă poarta Elveţiei, urmărit admirativ de Richard Dürr (8).

VICTORIA asupra EL

1 Am învins, deci, Elveţia. Au ars din nou, vesele, torţe pe stadionul «23 August». Publicul, aşa împuţinat cum a fost de micul ecran, a jubilat din plin. A simţit nevoia să se bucure pentru această victorie a fotbalului. Şi mi se pare firesc. Mi s-ar fi părut firesc chiar să amînăm puţin reluarea morgei gazetăreşti care invită imediat la încruntare. O încruntare care, uneori, nu înseamnă de fapt hotărîrea «de a schimba ceva», ci mai mult dorinţa de acoperire pentru eventualele înfrîngeri 1969.

2 Am învins, deci, Elveţia. Desigur că Elveţia nu e Anglia, Brazilia sau Ungaria, dar e bine să amintim că echipa antrenată astăzi de Ballabio a fost şi la Londra (1966), a fost şi la Santiago de Chile (1962), a fost şi la Berna (1954), adică exact acolo unde Ozon, Petschovschi, Apolzan sau Constantin n-au putut să ajungă.

Am amintit asta pentru ca Gornea, Dinu, Domide sau Dumitrache să nu aibă impresia că sînt doar nişte epigoni, aşa cum se încearcă a se insinua uneori, ca urmare a unei ciudate optici pedagogice.

3 Ce ne-a plăcut mai mult în jocul cu Elveţia?

Ne-au plăcut, ÎN PRIMUL RÎND, golurile. Două goluri înscrise de cei mai tineri jucători ai echipei, cu un procedeu aproape abandonat: frumoasa şi spectaculoasa lovitură cu capul.

Dar, cele două salturi DD ne-au plăcut şi pentru că foamea de goluri a echipei naţionale ajunsese, aş spune, la paroxism. Un singur gol la Linz, niciunul contra Olandei, unul contra Poloniei, niciunul contra Portugaliei, niciunul contra Angliei,... Aveam, cu alte cuvinte, graficul ineficacităţii dezolante.

Cele două goluri DD au venit ca o ploaie răcoroasă. Li se reproşează că sînt, totuşi, două goluri din faze fixe. Reproşul ni se pare, însă, excesiv. La urma urmei, nu ştiu ce e mai greu: să marchezi dintr-un «un-doi» sau să expediezi balonul în plasă pe calea aerului? Nemaipunînd la socoteală faptul că, la ambele goluri, acţiunea ofensivă premergătoare a fost ruptă nu de ineficacitatea atacanţilor, ci de promptitudinea fundaşilor elveţieni în acordarea loviturii de colţ salvatoare.

Cert e că în meciul cu Elveţia, lui Domide şi lui Dumitrache le-ar fi fost destul de greu să marcheze din «un-doi»-uri, cu atît mai mult cu cît ei se aflau LA PRIMUL LOR JOC ÎMPREUNĂ. Asta va veni cu timpul, pentru că amîndoi ştiu să «scrie» şi pe iarbă.

Pînă atunci, bravo Dumitrache, bravo Domide!

4 Ce nu ne-a plăcut în jocul cu Elveţia?

Bineînţeles, nu ne-au plăcut primele 45 de minute. În această primă parte, echipa noastră nu a putut învinge marcajul strict al adversarilor.

De ce?

Foarte simplu. În ultimii ani, fotbalul nostru a fost influenţat negativ de o serie de heruvimi care, condamnînd marcajul strict şi asimilîndu-l antijocului, i-au făcut pe fotbaliştii noştri să-l dispreţuiască. Rezultatul? Nu ştim să jucăm împotriva adversarilor care devin umbra noastră. Iată, deci, unde duce falimentara formulă a lui **«Lasă-mă să joc, ca să te las şi pe tine»**, calul troian al brazilienilor, a căror tehnică, imbatabilă pe spaţii libere, s-a putut impune atît timp cît «elevii» europeni au ascultat cu docilitate sfaturile magice ale maeştrilor.

Concluziile se desprind de la sine...

5 De ce a jucat bine Radu Nunweiller? Pentru că a acceptat să devină vechiul half centru de acum 30 de ani, mergînd în întîmpinarea tuturor dificultăţilor acestui post-cheie. În jocul cu Elveţia, Radu Nunweiller i-a dat o lecţie lui Dobrin. O lecţie de abnegaţie din partea unui jucător care pînă ieri avea diagnosticul de hipertensiv, sau, cu alte cuvinte, pierdut pentru fotbal. Da, da! Pierdut!...

6 Două vorbe despre perechea Boc-Dinu. După jocul cu Elveţia, Boc şi Dinu nu mai sînt doar rezervele lui D. Nicolae, Hălmăgeanu sau Barbu, ci competitori cu drepturi egale.

În supliment, un sfat pentru Dinu: **«Dacă ai înscris cîndva un gol de la 30 de metri într-un meci cu Progresul şi un alt gol contra Bolognei, eşti dator să-ţi reglezi tirul prin antrenamente prelungite. Altfel, nu reuşeşti decît... dropgoluri care dezechilibrează propria-ţi echipă».**

7 De ce atrage Dumitrache? În primul rînd pentru tupeul lui în atac, care i-a lipsit unui Voinea sau Frăţilă. Am impresia însă că Dumitrache e privit prea mult ca un jucător format. Şi, în fond, mai are foarte multe de cizelat.

Dumitrache se remarcă, într-adevăr, printr-o «plecare» frumoasă şi, mai ales, nervoasă, printr-o «croşetă» de mare eficacitate, printr-o lovitură de cap admirabilă, dar mai are multe puncte albe la capitolul şut, la capitolul luciditate şi rigoare în jocul combinativ, la «capitolul» **dispariţii din joc,** şi, mai ales, la capitolul nervi — în sensul mai puţin bun al cuvîntului. Iată dece foarte talentatul Dumitrache este în continuare DOAR O SPERANŢĂ, fapt confirmat de altfel şi în jocul cu Elveţia, unde randamentul lui ar fi trebuit să fie superior celui din meciul cu Anglia, dar n-a fost ...

8 Domide pare să aibă augurii de partea sa. În jocul său de debut a înscris un gol splendid, tocmai în momentul cînd Dembrovschi se pregătea să-i ia locul. Venind golul, Dembrovschi a intrat în

Dumitrache, acrobatul, își ascute «foarfeca». Dürr (în prim plan) se ferește. Dinu, Boc și Lucescu sînt cu sufletul la gură. În dreapta: Stierli.

EȚIEI în ...10 REPRIZE

locul lui Martinovici.

Desigur că Domide a simțit povara debutului, dar în jocul lui s-a întrezărit un mare potențial de gîndire tactică, pe un fond de tehnicitate remarcabilă. Cînd Domide «își va da drumul», îl, vom vedea apărîndu-și tricoul cu o dîrzenie mai mare chiar decît aceea a lui Dumitrache.

9 Contra Elveției n-am avut extreme. Și n-a fost bine. Dar cum în orice rău există întotdeauna și un bine, cred că acest ultim meci ne va determina să renunțăm la extremele improvizate (mai ales pe stînga) și să încercăm jucători de tipul lui Șchiopu, Moț, Ene Daniel și, în orice caz, Năstu-rescu, acesta din urmă fiind dotat, prin calitățile sale de voință, pentru jocurile în străinătate.

10 Cîteva cuvinte în perspectivă... Victoria asupra Elveției reface speranțele. Am pierdut o ocazie unică la Lisabona, dar lupta e deschisă. În fotbalul internațional echilibrul a crescut vizibil. Cine și-ar fi închipuit ieri că puternica echipă a lui Schön va aștepta la Nicosia penultimul minut pentru a cîștiga cu 1—0 în fața unei formații căreia noi i-am înscris, tot într-o partidă oficială, 5 goluri în 45 de minute?

Repet, Portugalia nu mai e ce-a fost. Sper ca apropiatul joc al lusitanilor la Atena să confirme această idee. Totul e, însă, să nu ne complicăm prea mult în aceste calcule. Important e să mizăm în primul rînd pe propria valoare. «Jocul împrejurărilor» nu-i ajută decît pe cei puternici. Echipa noastră nu e, desigur, o echipă puternică, dar ea are dreptul să spere și mai ales să cuteze în fața Portugaliei, aflată într-un firesc reflux, în fața Elveției, care a cîștigat foarte greu, cu 1—0, împotriva Greciei, acasă și în fața... Greciei, care, nu are nici o victorie asupra României, atît la București cît și la Atena...

Ioan CHIRILĂ

Foto: Paul ROMOȘAN

1—0!
GOLUL LUI DUMITRACHE

2—0!
GOLUL LUI DOMIDE

Pavel Nedelcea (stinga) eschivează directa lui Gabriel Pometcu. Nedelcea se anunță un adversar redutabil pentru Gîju.

CAMPIONATE ȘI „TIN

Amatorii de spectacole pugilistice din țara noastră au primit cu bucurie vestea că cea de a XVIII-a ediție a Campionatelor europene de box va fi găzduită la București. Așteptat cu nerăbdare ani de zile, acest important eveniment sportiv internațional va avea loc, în sfîrșit, pentru prima dată, în România.

Pînă atunci (30 mai—8 iunie 1969) au mai rămas doar cîteva (subliniem — **cîteva**) luni, timp în care se cer rezolvate o mulțime de probleme legate de organizarea competiției și, mai ales (subliniem — **mai ales**), de selecționarea și pregătirea boxerilor, din rîndul cărora sperăm că de data aceasta vom izbuti să alegem o echipă reprezentativă **completă**.

Organizarea propriu-zisă a «europenelor» va constitui subiectul unui articol viitor. În rîndurile de față ne vom ocupa de problema selecției și pregătirii probabililor componenți ai naționalei.

Normal ar fi fost ca apropiatul eveniment pugilistic să declanșeze un entuziasm deosebit în toate secțiile de box din țară, entuziasm care să fi transformat «Cupa Federației» — competiție ce a înlocuit campionatul pe echipe — într-o bătălie formidabilă, ai cărei protagoniști să aspire la lotul republican. Dar lucrurile stau tocmai pe dos. «Cupa Federației» s-a desfășurat într-un anonimat deplin. Antrenorii și-au făcut datoria de mîntuială, marea lor majoritate fiind incapabili să prezinte echipe complete, iar boxerii, cu foarte puține excepții, au urcat pe ring numai pentru a îndeplini o formalitate. Nu ne-am propus să analizăm competiția mai sus amintită. Ne oprim doar la o constatare: **«Cupa Federației» nu a lansat, așa cum era de așteptat, nici un nume care ar putea figura în programul «europenelor»!**

Atunci de unde vom selecționa echipa pentru Campionatul Europei? Vom recurge, ca de obicei în ultimii ani, la... suprastructura boxului nostru — adică la formațiile bucureștene Dinamo și Steaua, ai căror pugiliști formează marea majoritate în loturile naționale de seniori și tineret. Această «suprastructură» a sportului cu mănuși se bucură (nu știm de ce) de un regim special. Boxerii buni de la Steaua și Dinamo participă numai la competițiile «mari»: întîlniri internaționale și, la campionatele noastre individuale. Ei sînt... scutiți de greul campionat pe echipe sau cum i se spune acum «Cupa Federației». Și urmările acestui... regim special se văd în rarele meciuri de verificare, la care sînt invitați și cîțiva băieți zdraveni din provincie. Aceștia își vînd pielea destul de scump pe ringul sălii Floreasca. Ba, uneori, îndrăznesc să și cîștige! Lipsa de meciuri a celor din lot își spune cuvîntul.

Printr-o asemenea gală, de verificare, desfășurată în sala Floreasca la sfîrșitul lunii trecute, a început munca de selecție pentru «europene». A intrat în scenă mai întîi tineretul. 20 de boxeri. Dintre aceștia doar trei au satisfăcut: Pavel Nedelcea (C.S.M. Reșița) în primul rînd, apoi Gheorghe Drugă (Dinamo Brașov) și Constantin Stanciu (Constructorul București).

Cîteva dintre marile noastre speranțe, membri ai lotului de tineret (antrenori Constantin Dumitrescu și Teodor Niculescu), s-au prezentat surprinzător de slab. Paul Dobrescu (Dinamo București), a cărui apariție pe ring a fost așteptată cu deosebit interes, deoarece boxul său spectaculos și eficace încînta spectatorii, a fost de-a dreptul penibil. După ce a fost numărat chiar în primul rund, a cedat **prin descalificare** în fața brașoveanului Gheorghe Drugă, un sportiv cu un calm și o luciditate admirabile. Marin Lumezeanu (Steaua) a pierdut **prin abandon** meciul cu Achim Ursulescu (Metalul Bocșa). În legătură cu rezultatul acestei partide ne îngăduim o paranteză. Am observat cu surprindere că la noi a devenit o... modă să fii declarat învins **prin abandon** (sic!) deși erai fără discuție **K.O.!** Cum se poate produce o asemenea gravă eroare de arbitraj? Foarte simplu. Boxerul zdruncinat puternic de lovitura adversarului este, normal, numărat de arbitru. Antrenorul din colț sesizează K.O.-ul și, cu prosopul sau buretele gata pregătit să-l arunce în ring (semnul abandonului), țipă la elevul său, îndemnîndu-l să ia poziția de gardă. Acesta, mai mult instinctiv decît conștient, ridică brațele. În această situație, arbitrul — tot atît de vinovat ca și antrenorul — dă dovadă de «înțelegere» și în loc să continue să-l numere pe boxerul care, evident, nu și-a revenit, se oprește la «8», dînd decizia de «abandon». Astfel, boxerul învins în realitate prin K.O. **nu este obligat** să facă pauza prevăzută de regulament și recomandată cu strictețe de medici. El devine «bun» pentru alt meci, poate chiar săptămîna viitoare. Atenție, tovarăși antrenori și arbitri! Tactica aceasta este mult mai periculoasă decît pare la prima vedere.

Să revenim, însă, la gala noastră de verificare. În încheiere, o altă surpriză neplăcută: evoluția dinamovistului Gheorghe Ene, un talent incontestabil. De data aceasta a fost de nerecunoscut. A recepționat lovituri foarte multe și puternice, a fost numărat de două ori (!) și a primit (culmea!) decizia în fața lui Constantin Stanciu (Constructorul București). Nici ceilalți pugiliști din lotul de tineret — Ion Sănătescu (Electroputere Craiova), Gheorghe Călin (Nicolina Iași), Petre Cojocaru

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XVII

După ce am făcut cunoștință cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic din secolul nostru: Jeffries, Burns, Jack Johnson, Willard, Dempsey și Tunney. Povestirea noastră s-a întrerupt în timpul primului meci susținut de Tunney ca profesionist.

de Petre HENȚ
și Paul OCHIALBI

«Imediat ce va începe lupta — gîndi Gene — **Dawson se va repezi la mine să mă doboare».** Așa s-a și întîmplat. Dar acolo, sus, între corzi, emoțiile și temerile lui Tunney au dispărut. Cîteva directe de stînga bine plasate l-au făcut prudent pe Dawson. Prin repriza a șasea, însă, Gene a început să simtă că un meci profesionist nu se poate compara cu unul de amatori. **«Dacă nu se întîmplă ceva, nu cred că voi ajunge în rundul zece»** — îi mărturisi Tunney managerului său la pauză. Și acel «ceva» s-a produs în repriza următoare. Un upercut al lui Tunney și Dawson a fost expediat la podea. Gongul l-a întrerupt pe arbitru în timp ce număra. În rundul următor doar Gene s-a mai prezentat pentru luptă. Dawson abandonase!

Gene Tunney debutase cu succes între profesioniști. În locul tradiționalului sandviș cu șuncă, de data aceasta Tunney a primit 18 dolari. **«Ce mulți

bani! Cît salariul pe două săptămîni la Ocean Steamship Company.»**

Gene era bucuros, dar nu și fericit. Ar fi dorit să asiste la victoria sa și omul care îi dăruise prima pereche de mănuși. Dar bătrînul Tunney nu voia ca fiul său să devină boxer profesionist și nu va veni nici o dată să-și vadă băiatul luptînd. Nu va face acest lucru nici chiar atunci cînd meciurile lui Gene vor fi plătite cu zeci de mii de dolari, sume la care bătrînul irlandez nici nu visa.

CAMPION AL ARMATEI AMERICANE

...Au trecut cîțiva ani de cînd Tunney a susținut primul meci profesionist. Și, cum pofta vine... luptînd, au urmat altele.

Foarte multe meciuri de box a susținut Tunney ca militar în timpul primului război mondial. Angajat ca voluntar la marină, Tunney a cîștigat numeroase partide în cadrul întrecerilor ce se organizau cu regularitate pentru militari. În memoriile sale de mai tîrziu, Gene va susține că întîlnirile din timpul armatei au constituit adevărata bază a carierei lui de boxer profesionist.

În timp ce se afla, ca recrut, într-una din insulele arhipelagului canadian, lui Gene i s-a oferit prilejul să-și pună mănușile de box într-o împrejurare neașteptată și plină de haz. Cum viitorii soldați, din care făcea parte și Gene, nu aveau mai nimic de făcut, ei își petreceau timpul jucînd baschet sau boxînd. Tunney asista cu plăcere la meciurile improvizate adesea chiar pe nisipul plajei, dar nu îndrăznea să intre în luptă. Într-o zi, în timpul unei asemenea gale, în mijlocul careului format de recruți se avîntă un tînăr mărunțel dar foarte

EUROPENE
„...ETUL“

(Steaua București) și Gabriel Pometcu (Voința București) — nu au strălucit. Deci, în ansamblu, un bilanț nesatisfăcător.

Prima verificare a «tineretului» nu a avut darul să ne insufle optimism pentru «europene». Majoritatea boxerilor ne-a lăsat impresia unor mașini puse cu chiu cu vai în funcție după ce au fost lăsate să ruginească mult timp prin garaje. Mai multe gale, mai multe meciuri ar îndepărta... rugina. Raliul «europenelor» e aproape...

Petre HENȚ

P.S. — Așteptăm cu nerăbdare apariția în arenă a lotului mare, pregătit de Ion Popa. Că doar nu ne-o fi dat să-i vedem pe Ciucă, Gîju, Cuțov, Antoniu, Monea și compania doar la J.O. și la «europene»...

Gheorghe Drugă (dreapta) s-a impus prin calm și luciditate în fața lui Paul Dobrescu. Credem că i s-ar cuveni un loc în lotul de tineret.

POȘTA redacției

NICOLAE DRAGOMIR — Sinaia. Boxerii români au obținut cele mai bune rezultate olimpice la J.O. din 1956. Atunci echipa noastră, formată doar din patru pugiliști, a cucerit tot atîtea medalii: Nicolae Linca (aur), Mircea Dobrescu și Gheorghe Negrea (argint) și Constantin Dumitrescu (bronz). Dintre acești patru medaliați, numai Constantin Dumitrescu a devenit antrenor.

WALTER HATZEK — Lugoj. Fotbalistul german Franz Beckenbauer s-a născut la 11 septembrie 1945, la München. Este înalt de 1,81 m, are în jur de 75 kg și este de profesie funcționar. Beckenbauer este căsătorit și are o fetiță. Dacă vă interesează și alte amănunte din viața marelui fotbalist, precum și programul său de pregătire, citiți revista «Educație fizică și sport» nr. 9 din luna septembrie 1968.

ALEXANDRU PLOPA — București. Versurile dedicate «Rapidului» sînt făcute... rapid. Noi nu am... gustat imaginile de genul: «Ești simbolul vitezei/ al calului de foc,/ ce gonește pe căi de fier,/ sub cerul înstelat,/ simbolul barului expres din Sf. Gheorghe/ (nu cel de la palat).» Dacă sînteți un optimist, încercați să faceți niște versuri mai izbutite. Succes!

MIRCEA ȘTEFĂNESCU — București. Ne întrebați ce semnificații au simbolurile «tabelei-ghid» a cărei fotografie a fost publicată în nr. 21/1968, pag. 18. Iată-le, de sus în jos: «spre locul de primire a delegațiilor sosite în satul olimpic», «spre club», «spre sala de mese», «spre punctul sanitar», «spre stadionul din incinta satului olimpic».

ILIE ȚIPARU — Oradea. La J.O. de la Tokio sportivii francezi nu au cucerit decît o singură medalie de aur, prin călărețul Pierre Jonquères d' Oriola, care a cîștigat Marele premiu al națiunilor cu calul Lutter. Înotătoarea Christine Caron, deși favorită, s-a întors de la Tokio doar cu o medalie de argint la 100 m spate.

NICOLAE GRUIA — Reghin. După ce ați văzut la televizor meciul de handbal România — Cehoslovacia v-a venit ideea — după cum ne scrieți — să ne întrebați dacă nu cumva handbalistul Gheorghe Gruia este rudă cu dumneavoastră! Ce ne-am face, oare, dacă toți Popeștii din țară ne-ar întreba: oare handbalistul Ion Popescu ne este rudă? Ne-ar trebui fără îndoială, un vast serviciu de evidență a populației. Și nu avem! În orice caz, vă ajutăm: Gh. Gruia este bucureștean.

ION FLOROIU — Brăila. La Jocurile Olimpice de iarnă, în proba de patinaj artistic femei, cele mai multe victorii le-a obținut celebra sportivă norvegiană Sonja Henie. Ea a fost campioană olimpică în 1928, 1932 și 1936.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XVII)

voinic. Își puse mănușile și cu accentul celor din Tennessee strigă tare, să-l audă toți cei din jur: **«Nu-i pe aici nici un tip din New York destul de curajos pentru a se lupta cu mine?»**

Nimeni nu răspunse la provocarea plină de ironie la adresa new-yorkezilor. Totuși, unul dintre recruți începuse să... fiarbă. Acesta era Tunney. El era din New York și se mîndrea cu asta. Își făcu loc printre băieți și, după ce își puse mănușile, îi spuse adversarului său: **«Am putea boxa împreună cîteva minute...»**. Abia termină de rostit ultimul cuvînt și o ploaie de croșee se abătu asupra lui. Tunney încercă să facă cîțiva pași lateral, dar nisipul îl împiedică să execute mișcările cu rapiditate. Socoti imediat că cel mai bun lucru ar fi o contră de stînga în momentul în care băiatul din Tennessee se va năpusti asupra lui. Chiar în clipa următoare gîndul deveni faptă. O directă puternică sparse ca pe o nucă nasul rivalului. Restul nu a mai fost decît o joacă pentru Tunney.

Peste cîteva luni, cînd devenise soldat la marină, Gene Tunney cîștigă titlul de campion al garnizoanei la categoria grea, printr-o lovitură formidabilă care aproape i-a rupt urechea adversarului său, Wuerhl, un fost campion al statului Montana.

După multe alte meciuri cîștigate, în ianuarie 1919, superiorii lui Tunney, care se mîndreau cu faptul că au în subordine un boxer atît de bun, i-au aranjat un meci la Paris. Adversar, pugilistul francez Victor Marchand. În seara meciului, soldații americani din capitala Franței l-au întîmpinat pe Tunney cu mari speranțe. Ei doreau să-l vadă învins pe boxerul francez, deoarece Marchand își făcuse un obicei din a pune K.O. cîte un american pe săptămînă. Gene nu le-a înșelat așteptările. Marchand a fost făcut K.O. în numai două reprize.

Un boxer ca Tunney nu putea lipsi de la campionatele armatei americane din Franța. Și Gene nu a pierdut prilejul de a se lansa definitiv. El l-a învins în finala categoriei semigrea pe Ted Jannison care, înainte de venirea în Franța, cîștigase la Boston titlul de campion al Statelor Unite la amatori.

Victoria aceasta i-a dat lui Tunney o încredere deosebită în forțele sale. Ambiții grandioase au început să încolțească în mintea tînărului soldat. **«Oare cît de tare o fi acest Jack Dempsey, noul campion mondial, despre care ziarele scriu că l-a zdrobit pe uriașul Jess Willard?»**

PE ACELAȘI AFIȘ CU DEMPSEY ȘI CARPENTIER!

După terminarea armatei, Tunney reveni acasă, la Greenwich Village.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XVII)

«Renunță la box, Gene. Caută-ți un servici sigur» — îl sfătuiau părinții. Dar Tunney nu visa decît ringul.

Începuse fără întîrziere antrenamentele la Clubul atletic din New York. Dar, deși trecuse destul timp de cînd se pregătea, managerii săi, Sammy Kelly, la început, și apoi Billy Roche, nu reușeau să-i găsească un angajament. Lipsa de bani se făcea tot mai simțită. Abia la sfîrșitul anului 1919, la 15 decembrie, Tunney găsi un adversar, pe Dan O'Dowd, din Boston. Partida s-a terminat în favoarea lui Gene prin oprire în rundul opt. Bursa de 150 de dolari primită după meci i-a redat optimismul. Ajuns acasă, a pus toți banii pe masă, sărutîndu-și mama. Bătrîna se uită la Gene care, deși vesel, păstra urmele loviturilor primite, apoi privi teancul de bancnote și spuse cu lacrimi în ochi: **«Dumnezeu să binecuvinteze și să apere mîinile care pot cîștiga atîția bani într-o singură seară...»**

Au urmat alte meciuri victorioase. În 1921, noul manager al lui Tunney, Frank «Doc» Bagley, a reușit să-l convingă pe Tex Richard, organizatorul meciului Dempsey — Carpentier, să accepte ca Tunney să lupte cu canadianul Soldier Jones în deschiderea celebrei partide. Bagley dorea să-și prezinte elevul marelui public. Cu toate că Tunney a cîștigat înainte de limită, atît el cît și Soldier au trecut aproape neobservați de cei peste 100 000 de spectatori, care așteptau nerăbdători ciocnirea titanilor Dempsey și Carpentier. Tunney nu a făcut atunci o impresie deosebită și, cu siguranță, nici unul dintre cei prezenți nu s-a gîndit măcar o clipă că el va învinge mai tîrziu pe cei doi mari campioni.

Ultimul meci susținut în anul 1921 constituie pentru Tunney o amintire neplăcută. În seara aceea și-a dat seama că o parte dintre spectatori devin niște sălbatici în timpul meciurilor. Boxa cu Eddy Joseph, la Long Island. Spectatorii urlau parcă scoși din minți, cerîndu-i lui Eddy să-l sfărîme pe Tunney. Dar situația din ring era departe de a-i satisface pe acești suporteri prea înfierbîntați. Tunney, categoric mai bun, își trimisese de două ori adversarul la podea și loviturile sale la corp îl... topeau văzînd cu ochii pe Eddy. În rundul nouă, la un corp la corp, Joseph îl rugă pe Tunney să nu-l facă K.O. Din momentul acela Gene și-a menajat adversarul. Atît le-a trebuit «fiarelor» din tribune. Au început să urle, să fluiere și să le spună cuvinte urîte ambilor boxeri. După cele 12 reprize, în cabină, Tunney a înțeles mai bine rugămintea lui Eddy. Pentru a nu-i nemulțumi pe admiratorii săi și pentru a-și păstra bunul renume, Eddy Joseph terminase meciul în picioare, deși avea trei coaste fracturate și doi dinți sparți...

(va urma)

S magazin

PĂPUŞA LUI MONEA

«La prima vedere am fost tentat să cred că Ion Monea, campionul nostru la box, şi-a cumpărat o păpuşă mare» — ne-a mărturisit fotoreporterul nostru, prezentîndu-ne această fotografie. Noi, însă, am recunoscut în... păpuşa din braţele lui Monea pe fiica acestuia, Alina. Deşi nu are încă decît un an şi cinci luni, Alina este cunoscută printre sportivi. Deocamdată, doar pentru frumuseţe. Peste ani de zile, poate şi pentru performanţele ei sportive.

COLECŢIONARĂ DE MEDALII

Este vorba de Eugenia Cristescu din Bucureşti, în vîrstă de numai 10 ani, elevă în clasa a IV-a a Şcolii generale nr. 176, care şi-a făcut o adevărată pasiune din a colecţiona cele mai frumoase trofee ce se oferă la concursurile de natație.

Eugenia Cristescu, legitimată la clubul Dinamo, a obţinut în anul 1966 primele succese în bazinul de înot, succese care aveau să se concretizeze în anii următori în nu mai puţin de 30 de diplome, pentru primul loc cucerit la diferite concursuri şi probe şi aproape o duzină de medalii de aur. Un început mai mult decît promiţător, pentru care noi o felicităm, pe tînăra performeră, cu toată căldura.

În fotografiile alăturate, Eugenia Cristescu poate fi văzută purtînd la gît salba medaliilor anului 1968, precum şi în timpul unui concurs înotînd voiniceşte.

CĂSĂTORIE SPORTIVĂ

La Craiova, exceptînd meciurile de fotbal ale Universităţii, a avut loc de curînd şi un alt eveniment... sportiv: căsătoria luptătorului Constantin Buşoi, campionul nostru naţional. După ce s-a clasat pe locul cinci la J.O. din Mexic, Constantin Buşoi şi-a făcut... socoteala (este profesor de matematici) că o viaţă ordonată, de familie, este foarte indicată pentru un sportiv. Şi iată-l, în imagine, alături de soţia sa, întărind prin semnătură un «DA» cît se poate de hotărît.

M. VLĂDOIANU
— Craiova —

100 km!

Nu de mult, în Elveţia a avut loc una dintre cele mai îndrăcite întreceri atletice: proba de 100 km marş. Nu, nu este nici o greşeală, aţi citit bine: 100 km! La startul acestei curse infernale s-au aliniat — pentru prima dată — şi doi atleţi români: Ion Baboe şi Dumitru Chiose. Primul s-a clasat pe locul VII iar al doilea pe locul XV, într-un lot de 32 de concurenţi. Exceptînd uriaşa distanţă parcursă, uluitoare mai sînt — credem noi — vîrstele celor doi temerari: Baboe are 54 de ani iar Chiose, 43. Pe drept cuvînt se spune că cine face sport nu îmbătrîneşte nici o dată.

Niculae D. NICULAE

GENE TUNNEY, prietenul lui FRANK

Frankie Nour în anii de glorie pugilistică.

Cu aproape patru decenii în urmă, Frankie Nour, pe adevăratul său nume Nicolae Nicolescu, era unul dintre boxerii cei mai reputaţi atît pe ringurile noastre cît şi în străinătate. Fireşte, actuala generaţie de pugilişti din România nu cunoaşte decît din auzite cariera, peripeţiile şi satisfacţiile acestui excelent boxer român. Tocmai de aceea ni se pare interesant să redăm cîteva crîmpee din activitatea lui Frankie Nour.

În 1933, pe cînd se afla în America, unde obţinuse o serie de victorii prin K.O., Frankie este recunoscut de N.B.A. (una din federaţiile americane de box) şalanger la titlul mondial al categoriei muscă. Este primul boxer român şalanger mondial. N-a putut să susţină, însă, meciul pentru titlul mondial din motive financiare, dar mai cu seamă datorită temerilor oficialităţilor pugilistice americane, care nu concepeau ca titlul lumii să părăsească noul continent. Nour a avut, însă, satisfacţia de a fi luptat cu boxeri de «14 carate». Cu Jim Brady, pe care nici Toma Aurel nu putuse să-l învingă, a terminat la egalitate. Pe Young Pancho Villa îl... lichidează în rundul trei iar pe Frankie Genaro, fost campion al lumii şi unul dintre primii săi protectori în America, îl învinge la puncte, într-un meci memorabil, la 12 august 1932. Obţine apoi un excelent rezultat de egalitate cu filipinezul Speedy Dato, campion al lumii la «cocoş», unul dintre puţinii învingători ai teribilului Alfonso Brown Panama. În 1933, la Madison Square Garden din New York, se dispută campionatul mondial la categoria uşoară între Tony Canzoneri şi Battling Battalino. Înaintea acestui meci, Frankie al nostru a fost prezentat spectatorilor în noua sa calitate de şalanger la titlul mondial. Dar, din păcate, aşa cum am mai spus, din motive financiare Nicolae Nicolescu nu a putut boxa pentru titlu.

...În anii petrecuţi în America, Frankie Nour şi-a făcut mulţi prieteni. Printre aceştia, la loc de cinste figurează fostul campion mondial la categoria grea, marele Gene Tunney, de la care a primit în 1932, o fotografie cu dedicaţia: «Micuţului

TOT DESPRE ATLEŢII KENYENI...

Rezultatele înregistrate la Jocurile Olimpice de la Mexico de către atleţii din Kenya, acest stat cu o populaţie de circa 7 500 000 de locuitori, după un recensămînt din 1960, continuă să preocupe cercurile specialiştilor în atletism şi ale presei sportive.

Unii gazetari fac o legătură între unele jocuri rituale ale tribului Masai, care trăieşte cam la 200 km de Nairobi, capitala Kenyei, şi dezvoltarea atletismului...

Cele două imagini pe care vi le prezentăm ne arată: (1) aspecte de la acest joc, în care cei ce se întrec îşi dovedesc detenta, avînd... picioarele legate; (2) un cros de masă, ca sutele de crosuri organizate în această ţară.

Vă reamintim că în clasamentul neoficial al probelor atletice (masculine) alcătuit pe baza numărului de medalii de aur cucerite, Kenya se situează pe locul II (după S.U.A.) cu trei medalii de aur, 4 de argint şi una de bronz. De altfel, în clasamentul general pe naţiuni, Kenya ocupă locul 14, tot datorită numărului de medalii obţinute de atleţi.

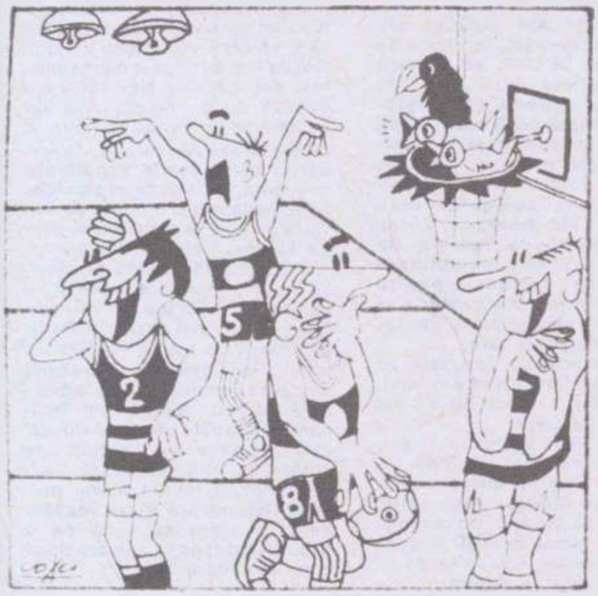
1

2

12 GREŞELI...

CEL MAI GREU ...PORTAR

Dacă la haltere, lupte sau box greutatea sportivului are un rol esenţial, la fotbal o... asemenea problemă nu se pune. Ştiţi, de exemplu, care a fost cel mai greu portar al unei echipe de fotbal? Recordul tuturor timpurilor a fost stabilit de englezul Willie J. Foulke (1874—1916). Avînd înălţimea de 1,95 m şi cîntărind 140 kg, Willie nu ezita să plonjeze la picioarele atacanţilor adverşi. Cu prilejul ultimei sale apariţii pe terenurile de fotbal, apărînd poarta echipei din Bradford, Willie a avut greutatea de... 165 kg!

TROFEUL RECORD

Cel mai mare trofeu sportiv din lume este *Helms World Trophy*, acordat în S.U.A. în probele de canotaj. Are înălţimea de 1,88 m şi este montat pe un suport de marmoră albă, care are, la rîndul lui, încă 54 cm înălţime. Acest colos al trofeelor sportive, înalt de peste 2,40 m domină celelalte piese expuse în sala canotorilor din Los Angeles.

13 KILOMETRI ÎN 75 DE ANI...

Scurt istoric al recordului mondial al orei, la ciclism.

Primul record mondial al orei — după apariţia cauciucurilor pneumatice — aparţine ciclistului francez, HENRI DESGRANGE (apoi director al ziarului de sport «L'Auto» şi creator al «Turului Franţei») care, la 11 mai 1893, pe pista de lemn Buffalo din Paris, a parcurs în 60 de minute: 35,325 km. În anul următor, tot pe Buffalo, un alt francez, Jules Dubois, urcă recordul la: 38,220 km; iar în 1897, belgianul Maurice Van den Eynden, evoluînd pe pista «Municipale» de la Vincennes (Paris) atinge: 39,200 km.

În 1898, pe pista de la Denver-Colorado (S.U.A.), americanul W.W. Hamilton este primul care depăşeşte «Zidul» celor 40 km, acoperind 40,781 km. Şapte ani stă în picioare recordul lui Hamilton; pînă în 1905, cînd (pe Buffalo) francezul Lucien PETIT-BRETON (apoi cîştigătorul «Turului Franţei» în 1907 şi 1908) realizează 41,110 km. Tot pe Buffalo, în 1907, Maurice Berthet (Franţa) corectează recordul: 41,520 km. După 5 ani (în 1912), elveţianul Oscar Egg, alergînd pe acelaşi velodrom parizian, adaugă recordului 840 metri (noul record: 42,360 km). Aşadar se trecuse de incredibila cifră: 42 km.

Recordul lui Egg trăieşte un an doar, căci în 1913, la 7 august, (pe Buffalo), M. Berthet redevine recordman al lumii cu: 42,741 km. Egg, care asistase la tentativa lui Berthet, atacă, după 14 zile, recordul şi-l detronează pe francez: 43,525 km. După o lună, la 20 septembrie, Berthet este din nou recordman: 43,775 km. La 18 iunie 1914, elveţianul Egg vine din nou la Paris şi — senzaţional — trece peste noul «zid» (44km) considerat drept insurmontabil, reuşind: 44,247 km.

Primul război mondial pune însă capăt pasionatului duel Berthet-Egg, duel care, desigur, ar fi adus alte corectări recordului.

După 19 ani, la 29 aug. 1933, pe pista de la Saint-Trond (Belgia), francezul Maurice Richard obţine 44,777 km. Se spune că Oscar Egg, la vîrstă acum, ar fi plîns aflînd că recordul său, care i se părea de netrecut — şi nu numai lui — a căzut după aproape două decenii.

Odată cu construirea modernei piste Vigorelli (*Milano*), deosebit de «rulantă» şi apărată de curenţi, începe pe velodromul milanez, o adevărată sarabandă a recordului.

Debutul îl are italianul Giuseppe OLMO, la 31 oct. 1935, cînd stabileşte 45,090 km, infirmînd astfel părerea multora că omeneşte — nu este posibil să se ruleze cu peste 45 km, timp de o oră. În 1936, Maurice Richard se deplasează la Milano şi devine iarăşi recordman: 45,325 km. Olandezul Frans SLAATS îl detronează pe Richard acoperind 45,485 km, în ziua de 29 sept. 1937. După 35 de zile, la 3 noiembrie minusculul ciclist Maurice Archambaud (Franţa) vine şi el la Vigorelli şi... îşi înscrie numele în palmaresul probei cu: 45,767 km. Recordul trăieşte 5 ani, pînă ce regretatul Fausto Coppi (Italia) urcă la 7 noiembrie 1942, recordul la 45,848 km.

14 ani a «domnit» Coppi, pînă ce «excepţionalul» normand Jacques ANQUETIL, în ziua de 29 iunie 1956, trece peste un nou «zid» (46 km), realizînd 46,159 km. Nu trec nici trei luni şi, la 19 septembrie, italianul Ercole Baldini (campion olimpic şi mondial la viteză amatori) îl detronează pe francez reuşind: 46,393 km. După un an, la 18 sept. 1957, francezul Roger Rivìere (cîştigător al «Turului Europei» din acel an) este autorul noului record: 46,923 km; pe care tot el, îl corectează în 1958 (la 23 sept.) realizînd 47,346 km...

Henri Desgrange, ciclistul francez care, la 11 mai 1893, a stabilit primul record al orei: 35,325 km.

Se credea că s-a atins limita. Dar, după 9 ani, la 30 octombrie, înfîrşit, pe velodromul olimpic din Roma, belgianul Ferdinand Bracke realizează un excepţional tur de forţă. «Sare» cu 93 de metri peste cel mai mare «zid»: 48 km.

Şi el este însă întrecut, în toamna anului 1968, la Mexic, de către danezul Ole Ritter care, în preajma Jocurilor Olimpice acoperă 48,666 km în 60 de minute de pedalaj solitar.

Aşadar, 13,341 km în 75 de ani (de la 1893 pînă în 1968)...

Emil IENCEC

OUR (NICULESCU)

şi minunatului boxer Frankie Nour. Al dumitale pentru totdeauna, Gene Tunney».

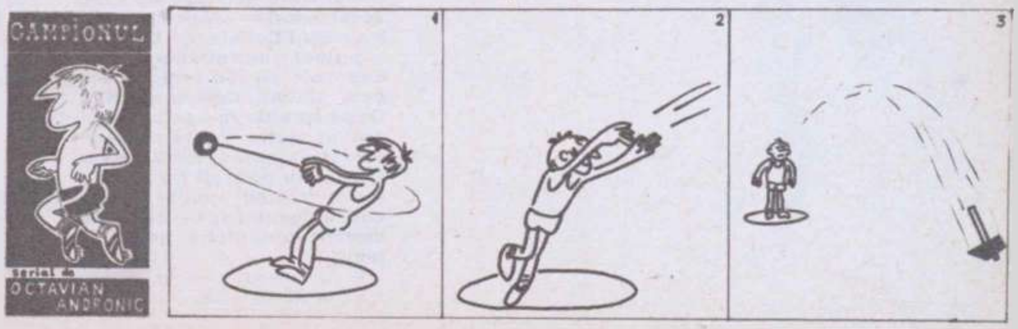
Nour a revenit de mulţi ani în patrie. Îl veţi găsi, dacă vreţi să-i cunoaşteţi frămîntata biografie sportivă, în sala de Judo a Universităţii bucureştene.

Pentru că, am uitat să vă spun, Frankie Nour, împreună cu antrenorul Nicolae Popovici, iniţiază în tainele judo-ului 70 de studenţi. Este, după box, a doua dragoste sportivă...

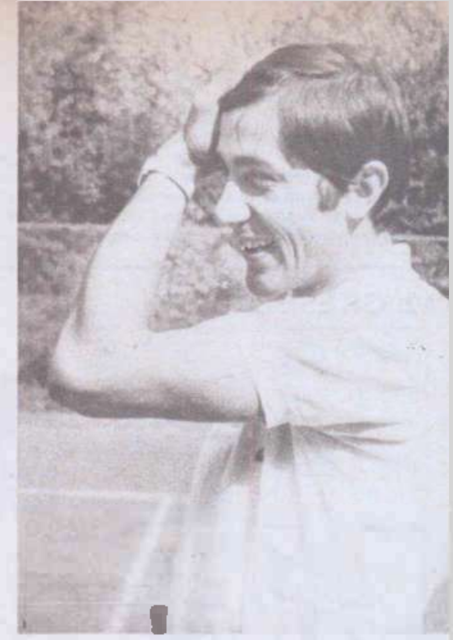
R. CĂLĂRĂŞANU

Frankie în postura de «Judoka» (X), printre studenţii Universităţii.

ILIE NĂSTASE
un mare talent al tenisului

Bucuria victoriei.

Cunoscutul Harry Hoppman, care de 30 de ani selecționează și crește jucătorii de tenis în Australia, omul care conduce echipa de tenis a celui de al cincilea continent și de al cărui nume este legată și cîștigarea de nenumărate ori a «Salatierei de argint», cel mai mare trofeu în tenisul de cîmp, deci un expert în materie, văzîndu-l pe Ilie Năstase, campionul nostru, evoluînd în diferite concursuri, a spus în vara aceasta: **«Acest băiat subțirel, un talent ieșit din comun, cu o anticipație și mișcare în teren rar întîlnite, poate în 2—3 ani să devină unul dintre cei mai buni jucători de tenis din lume, dacă talentului său, i-ar adăuga puțin din dîrzenia lui Țiriac și dacă va acorda tenisului mai multe ore de muncă asiduă».**

Cine este Ilie Năstase și cum a îndrăgit el acest sport spectaculos?

Ne-am adresat direct campionului nostru și nu ne-a fost greu să aflăm tot ce ne-a interesat. Pentru că «Iliuță» este un băiat foarte amabil, gata oricînd pentru o discuție legată de tenis sau în afara lui. Mereu cu surîsul pe buze, se pare că acest băiat brunet nu știe ce este supărarea.

La prima întrebare, parcă jenat, a răspuns: **«Chiar se interesează cineva de mine? Dar eu nu am făcut cine știe ce mare lucru».**

— Nu ai făcut mare lucru, dar la 22 de ani ai cucerit pentru a doua oară consecutiv titlul de campion național, lucru nu prea la îndemîna oricui.

— Poate că aveți dreptate și, drept să vă spun, în anul 1959, cînd am început să joc tenis, «din ambiție familială», nu mă gîndeam să ajung așa de repede campion național.

— Cum din ambiție familială?

— Uite așa. Am început «activitatea sportivă» pe cînd nu împlinisem încă 11 ani, în 1957, în echipa de pitici, la Steaua, bineînțeles ca... fotbalist! Și dacă nu aș fi asistat la o discuție în care fratele meu mai mare, Costică, era dojenit de antrenor, după o înfrîngere la tenis, poate că nu trădam «prima iubire». Așa mi-am zis: «Să văd eu ce pot face la tenis. Oare este așa de greu acest sport?» L-am rugat pe tovarășul Constantin Chivaru — primul meu antrenor — să-mi dea voie să joc tenis. Eram cam slăbuț, dar m-a lăsat. După «probă» m-a primit imediat în secție. Poate că a observat la mine ceva «bun» și așa am devenit jucător de tenis, trădînd sportul — rege, cum îl denumesc cei ce nu au urmărit o întîlnire mare de tenis.

— Ai început deci să joci în 1959, la Steaua. Dar primele rezultate?

— Chiar în același an. La Cluj am cîștigat campionatul național, la 13—14 ani. Acolo la Cluj, deși eram... campion, oficiam pe băiatul de mingi la finala disputată între Gogu Viziru și Țiriac, înghițind în sec «comenzile» celor doi nervoși.

— Mai departe?

— În 1960 am cîștigat din nou campionatul, la vîrsta de 15—16 ani. În 1967, am cucerit pentru prima oară titlul de campion național, învingîndu-l în finală pe Țiriac, după ce-l învinsesem deja la internaționalele noastre. Anul acesta al doilea titlu, prin victoria asupra colegului meu de echipă Mărmureanu, Țiriac îmbolnăvindu-se înainte de finală. În sfîrșit, selecționat în echipa națională pentru «Cupa Davis», Balcaniade și cîteva rezultate bune în întîlniri internaționale.

Aceste «cîteva» rezultate pe plan internațional, sînt cam multe, deși Ilie Năstase nu a ținut să le evidențieze.

A cunoscut «botezul» individual internațional în 1963, în Bulgaria, cînd l-a învins pe Mihailov, un jucător mai bătrîn decît el cu 22 ani. Un an mai tîrziu, a ocupat locul III în concursul rezervat echipelor de tineret disputat la Atena.

Adevărata afirmare internațională Ilie Năstase o cunoaște însă în anul 1966, participînd la turneul de la Roma, care întrunește elita tenisului. Este eliminat însă în turul II de Gulyas în 4 seturi. Dar cîștigă campionatele internaționale ale României, învingîndu-l în finală pe italianul Maioli cu 3:0. Este selecționat și participă la Balcaniada de la Zagreb, unde România ocupă locul I. Dar cel mai mare succes îl cunoaște la Paris, pe terenurile de la Roland Garros. Acolo, împreună cu Țiriac, joacă în finală. Ei sînt primii români ajunși într-o finală de tenis, într-un concurs care întrunește tot ce are tenisul mondial mai bun. Au pierdut în finală la americanii Rolston — Graebner, ocupînd locul II, dar acest fapt nu scade cu nimic din valoarea performanței. Tot în 1966, Năstase cunoaște și alte succese, în special la dublu. Astfel, împreună cu Țiriac, cîștigă concursul de la Nottingham (pe terenuri de iarbă) și Trawemünde, precum și locul I la Mamaia, învingîndu-i în finală pe Okker-Buding cu 3:0.

În 1967, face parte din nou din echipa României la Balcaniada de la București, care ocupă locul I, deși în echipa Iugoslaviei — principalul adversar — evolua vestitul Nikola Pilici, secondat de marele talent iugoslav Franulovici. Este selecționat și pentru Cupa Davis. Eliminînd Belgia cu 4:1, România întîlnește la București echipa Spaniei, cu Santana în frunte, cîștigătorul Wimbledonului. Românii au pierdut la mare luptă cu 3:2, dar de București, Santana își va aduce aminte încă mult timp. În întîlnirea cu Ilie Năstase, acest Santana, marele as, a pierdut primul set cu 6:0! Numai rutina și experiența sa mai bogată, precum și nervozitatea excesivă a lui Ilie l-au scăpat pe spaniol de la o înfrîngere de răsunet. În acest meci Ilie Năstase a dat dovadă de o corectitudine rar întîlnită pe terenurile de tenis. A recunoscut adversarului său Gisbert 2 mingi foarte importante, deși arbitrul le dăduse pierdute. Și aceasta într-o întîlnire decisivă, la un scor la care fiecare minge contează cît un... munte.

Dar această dovadă de «fayr-play», caracteristică marilor jucători, Ilie Năstase a mai repetat-o un an mai tîrziu, la Paris, pe Roland Garros. 16 000 de spectatori l-au aplaudat la scenă deschisă, împreună cu adversarii Emerson-Laver, din întîlnirea de dublu din semifinală, cînd Năstase l-a corectat pe arbitrul întîlnirii, recunoscînd adversarilor un punct foarte prețios. **«Numai un mare jucător este în stare să facă ce a făcut Năstase»** — declara după meci Emerson.

Antrenorul echipei noastre — maestrul Gheorghe Cobzuc, care a urmărit această întîlnire spunea: **«Au jucat foarte bine, și Țiriac și Năstase. Dar evoluția lui Ilie a uluit literalmente spectatorii și specialiștii prezenți. Ilie a jucat fenomenal, s-a deplasat în teren cu o ușurință de gazelă, a scos mingi imposibile, a plasat, a smeciat decisiv, a servit de parcă nu avea în față un cuplu de profesioniști recunoscuți».**

La aceste «cîteva» rezultate să mai adăugăm că printre învinșii săi se numără, printre alții, Lesly, Pietrangelli, Taylor, Bungert, Bowrey, Alexander Mulligan, Iovanovici, Franulovici. În țară, Ilie Năstase i-a întrecut pe toți așii rachetei noastre, răzbunîndu-se și apărînd «onoarea de familist» care, de fapt, l-a determinat să se apuce de tenis.

Maestrul emerit al sportului Gogu Viziru, antrenorul echipei Steaua, este, pe drept cuvînt, mîndru de elevul său.

Tenisul românesc, care a avut și în trecut jucători talentați, are astăzi în Ilie Năstase un demn reprezentant.

Depinde acum numai de el dacă se vor adeveri cuvintele marelui specialist australian și dorințele tuturor iubitorilor de tenis din România de a-l vedea urcînd cele mai înalte trepte ale gloriei sportive.

Gh. GLISICI

Ancheta revistei SPORT

Opinia dvs., dragi cititori, într-o serie de probleme care formează obiectul preocupărilor noastre, ne este deosebit de prețioasă. Pentru aceasta vă rugăm să ne răspundeți, pe scurt, pînă la 30 decembrie 1968, la cele 7 întrebări pe care vi le adresăm în cadrul anchetei-sondaj, inițiată de revista noastră.

Răspunsurile dvs. vor constitui importante criterii orientative pentru activitatea noastră de viitor și vor forma obiectul unui material, pe care îl vom publica într-unul din primele numere ale revistei noastre din anul 1969.

1. Care au fost sporturile care v-au adus cele mai mari satisfacții în 1968 și de ce?
2. Dar cele mai mari deziluzii?
3. Care sînt sporturile dvs. preferate?
4. Care este sportivul român care v-a plăcut cel mai mult în 1968?
5. Care este sportivul străin care v-a impresionat cel mai mult în 1968?
6. Ce doriți să apară pe coperta revistei noastre?
7. Ce ați dori să mai citiți în revista «Sport»?

CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII

La cererea mai multor cititori, închiderea concursului de fotografii, organizat de redacția noastră, se amînă pentru data de 31 decembrie 1968.

«GOOOOL...» — așa și-a intitulat fotografia trimisă la concursul nostru corespondentul ȘTEFAN VILIDAR din Oradea.

Doriți să evitați asemenea... faze mai puțin sportive la fiecare apariție a revistei dumneavoastră preferate?

ABONAȚI-VĂ DIN TIMP LA REVISTA ILUSTRATĂ «SPORT»!

Abonamentele pentru anul 1969 se primesc la toate oficiile și agențiile PTTR și la factorii și difuzorii de presă. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei, 6 luni — 30 de lei, 1 an — 60 de lei.

SPORT

LEI 2,50

POLITEHNICA IAȘI

În picioare: GAVRILĂ, IANUL, CONSTANTINESCU, STOICESCU, CONTARDO, DELEANU.
Jos: INCZE, ȘTEFĂNESCU, LUPULESCU, CUPERMAN, GOLEAC.